

קינאת בנות העיר

רומן

מאת

זאב בר אילן

הרומן הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

אם אין אהבה בכלל זה דבר עצוב, אולם אם יש יותר מאהבה אחת זה יכול להיות מסוכן

קנאת בנות העיר

פרק ראשון

ראובן שפירו היה שרוי בעילפון חושים בעת שהביאה אותו יחידת הצלה של צה"ל במסוק מעזה, הישר לחדר הניתוח של בית החולים 'סורוקה' בבאר שבע. הוא ראה אך במטושטש את פרוג'קטור הענק שהיה תלוי מעל ראשו, את ריבוי המוניטורים, את שולחנות העמוסים כלי הניתוח, את הרופאים ואחיות שהסתובבו סביבו ועל ידיהם כפפות גומי, ופניהם היו עוטים מסכות ירוקות. כשהעלו אותו השולחן הניתוח הוא שמע אך בקושי את שאלתו של הרופא המנתח ששאל אותו "נו, ראובן, אתה אוהב לישון?" הוא לא הספיק לענות לו כי הסם ההרדמה שהזריק לורידו פעל באופן מיידי והוא כבר ישן שנת ישרים ולא הרגיש בכלום. כשהתעורר בחדר ההתאוששות הוא ראה את אותו הרופא מחדר הניתוח מרביץ סטירות נאמנות על לחייו "ראובן קום, קום, התעורר!" הוא פתח את עיניו ושאל אותו "אדוני הרופא, מתי ינתחו אותי?" "יא, אהבל, כבר מזמן נתחו אותך, הנה הכדור שהוצאנו מגופך. יש לך מזל של כלב, כי הצלע שבחוזך עצר את אותו לפני שהוא היה חודר אל הלב שלך. ייקח לך זמן מה עד שתחלים, אך אל דאגה, אתה תהיה בסדר." אחר כך ראובן הבחין בפניהם חזורי החרדה של הוריו שהתכופפו מעל מיטתו ושאלו על שלומו, בפניה היפות של חברתו הדואבת סלין, שעלתה רק לפני שנה מצרפת. גם היו שם כמה חברים שלו שהתבקשו באדיבות, אך בתוקף, לא להפריע לו לעת עתה. "תבואו בעוד מספר ימים שמצבו ישתפר", נאמר להם על ידי האח התורן.

איך שהכרתו חזר אליו לאט, לאט, הוא נזכר מה שעבר עליו בדרך לבית החולים. הוא ויחידתו השתתפו במבצע המקיף של צה"ל, שכונה, משום מה, "ימי התשובה", אולי כתשובת הצבא לקסאמים שנורו לעבר העיירה שדרות. זה היה היום העשירי של שהותם במקום הארור הזה ברצועת עזה, בפאתי ישוב הפליטים הענקי בשם 'ג'בליה'. הם, החיילים מהיחידה המובחרת של חיל הרגליים של 'גולני' הקיפו את המתחם מכל צדדיו וחיכו לפקודה בקשר להסתער עליו. לאחר שמספר פגזים מהטנק שחנה בקרבת המקום נורו אל המתחם והרסו אותו כליל, המחבלים יצאו מההריסות בידיים מורמות. אז באה הפקודה להסתער על המתחם ולקחת בשבי את המחבלים. הכול התנהל לכאורה בסדר גמור, לפי הספר הפקודות, והמחבלים נכנעו אחד, אחד. לאחר שנערך חיפוש יסודי בבגדיהם הם הופנו לעורף. החיילים המשיכו לסרוק את המתחם וחיפשו מחבלים מסתתרים, אולם מלבד כמה נשים זקנות וילדים מפוחדים, ארגזי תחמושת והנשק שהמחבלים השאירו אחריהם, לא מצאו איש. מפקד היחידה נשם לרווחה "הנה גם הפעולה הזאת עברה בשלום ללא אבדות." כשהחיילים התחילו לסגת לאזור מוסכם מראש, פתאום נשמעה שריקת ירייה באוויר מרובהו של צלף ערבי שהצליח להסתתר במקום כל שהוא בין ההריסות. ראובן נפגע. הוא נפל ארצה ולאחר כמה דקות הוא איבד את ההכרה.

החלמתו הייתה איטית ומלאה ייסורים. בימים הראשונים הכאב בחזהו לא מש ממנו לרגע, אף אל פי שקיבל הרבה תרופות הרגעה. נטשה, האחות ממוצא רוסי במחלקה שלו, צעירה וחיכנית, טיפלה בו במסירות נפש. היא החליפה לו לבנים וסדינים ונגבה את מצחו המזיע וחמלה על סבלו. גם הרופאים ביקרו אצלו לעתים קרובות. כעבור מספר ימים כשחל שיפור במצבו, הרשו לו לקבל יותר ויותר מבקרים. הוריו, אחותו וכמובן סלין היו אצלו כל יום ופינקו אותו בהמון ממתקים וסלין הביאה לו זר פרחים גדול. גם חבריו מהבית ומהמחלקה שלו בצבא באו לעתים קרובות. כולם שאלו על שלמו ובקשו ממנו לספר להם איך הוא נפצע. הוא ענה להם אך בקושי, וכשאחות השגיחה בכך שהדיבור מקשה עליו,

היא ביקשה את המבקרים לקצר את ביקורם. אולם כעבור שבועיים, לאחר בדיקות מקיפות, הרופאים קבעו שהוא בדרך להחלמה ושחררו אותו מבית החולים. עליו יהיה להתייבב לבדיקות תקופתיות. את סלין, חברתו, הוא הכיר לפני גיוסו לצבא, בהזדמנות נסיעתו לצרפת. הוא נסע לשם יחד עם אמו, אמיליה, לבקר שם את שתי דודותיו, אחיותיה של אמו, שמתגוררות בפריז באחד השכונות היפות שבה. סלין הייתה חברה טובה של אחת מבנות דודותיו של ראובן, בריגיט, ובאה למעונם לעיתים קרובות. אפשר לומר שנוצרה כימיה וסימפטיה בין השניים כבר במבט הראשון. סלין הייתה בובה של ילדה. היא הייתה לבושה תמיד בשיק של 'הוט קוטור' שרק הנשים הפריזאיות מסוגלות להתלבש ככה. היא הייתה אז בת 18, תמירה, בעלת גוף מפותח, שדיים בולטות וזקופות. הלחיים שלה היו ורודות, עיניה היו שחורות כפחם והיה לה פה חושני קטן. שערותיה החלקות בגוון סטני, אדמדם, היו אסופות אחורנית בסטייל חינני. היא הייתה מאוד מנומסת והצרפתית שבפיה הייתה רהוטה, כמו בסרטים הצרפתיים. ראובן ידע קצת צרפתית, שפה שאימו רצתה להנחיל לו בכל מאודה מגיל הילדות, ואילו סלין הייתה חברה במועדון הנוער הציוני בפריז, שם נתנו דגש החזק ללימוד השפה העברית. במועדון דיברו הרבה על הציונות ועל ההגשמה (העלייה לישראל). הרעיון, לעלות לישראל מזמן התבשל אצל הוריה של סלין, אך המאורעות רוויי האנטישמיות, זו הנסתר וגם הגלויה, ריבוי האוכלוסייה המוסלמית העוינת את היהודים בצרפת וגם בפריז, נתנו דחיפה נמרצת להחלטתם לעזוב את הכול ולעלות לישראל.

בין סלין וראובן התפתחו קשרי אהבה כבר בפריז, שם הם הלכו לבלות ביחד בכל מיני מקומות בלוי. קשרים אלה התהדקו עוד יותר בעת שהוריה החליטו לעלות לישראל והתיישבו בחיפה. הם נפגשו לעיתים קרובות וכבר דיברו על חתונה, אך אז בא גיוסו של ראובן ומועד החתונה נדחה לאחר שחרורו מהצבא. ראובן היה בחור חסון, מפותח גוף והשירות הצבאי חישל אותו והוא נהפך מנער לגבר שרירי, קשוח ושוזף עור. הייתה לו בלורית יפה בצבע חום-בלונדיני. הוא התנדב ליחידה קרבית ושנותיו בצבא עברו עליו באימונים קשים, בשמירות ביום ובלילה במקומות שונים בהיאחזויות, בחיכוכים עם האוכלוסייה הערבית במחסומים. הוא גם השתתף לעתים במבצעים ובפשיטות שונות בשטחים. היה חייל ממושמע ומפקדיו העריכו אותו וכבר היה מועמד לעליה בדרגה לסמל ראשון. כל זה קרה למרות השקפותיו הפציפיסטיות. הוא היה נגד הכיבוש, נגד המלחמות, אך סבר שאין להכניס פוליטיקה בשורות הצבא ויש להישמע לפקודות אפילו שהן היו בנגד מצפוננו. את המלחמה בתוכנו, הוא סבר, צריך לנהל בצורה דמוקרטית ופרלמנטארית, מחוץ לשורות הצבא. לפני גיוסו הוא היה חבר פעיל בסייעת 'שלום עכשיו' ולאחר תום השירות הוא רצה להמשיך את פעילותו בסייעת ביתר שאת. הוא גם מיאן לשמוע להצטרפותיהם של כמה מחבריו בסייעת לסירוב השירות בשטחים. פציעתו אירעה כמה שבועות בלבד ממועד בו הוא היה אמור להשתחרר.

לאחר שחזר הביתה מבית החולים חבריו החליטו לעשות לו מסיבת הפתעה. היו שם כעשרים חברה, בנים בנות מבית הספר התיכון העיוני בחיפה שהוא למד בו לפני הצבא, וגם כמה חברים חדשים שלו מימי השירות. הוא היה מופתע לראות את כל החברים שלו באו לדרוש בשלומו. החברים שלו היוו כעין התך של החברה הישראלית לגבי השקפותיהם הפוליטיות, יונים ונצים כאחד. השאלה הראשונה שהופנתה אליו הייתה מחברו הטוב בשם צביקה

"נו ראובן, היה לך יותר מזל משכל. מה אתה אומר?" תשובתו הייתה לקונית "בחיים צריכים שתי טונות מזל וגם קצת שכל." כולם צחקו "אז שינית את השקפותיך הפוליטיות עקב השירות בצבא ועקב פציעתך?", "שאל חבר שני, איתי. "לא ולא", השיב ראובן "לא כהוא זה! הכמיהה לשלום עוד התחזקה בי בהרבה. לעומת זאת שיניתי את השקפותיי לגבי אלוהים." "מה פירוש?" שאלו הבנות שבחבורה "ראו, אני הסתובבתי קצת בעולם וראיתי איך אנשים חיים בהידור ובמותרות, בבזבוז שקשה לתאר, לעומת זאת ראיתי בעזה את הקצה השני; את הטרגדיה האנושית של הדלות, העוני, הנחשלות, שגם כן קשה לתאר. אם יש אלוהים בשמיים למה הוא מסכים לפערים האלה בעולם?" "עזוב אותנו מהפלישתניאים, במיוחד מאלה שבועה", התריע בו סמי "אין בליבנו חמלה לגבי הגורל שלהם. הם יכלו להיות עם הישראליים בשלום, לעבוד פה, להתפרנס אצלנו בכבוד ולבנות את ביתם. אך הם בחרו בדרכי במלחמה, בעוינות ובטרור. אנו צריכים עוד לרחם עליהם, מה?"

ראובן לא ענה מיד. הוא שקע בהרהורים, אחר כך השיב "תראו, כל עם יש לו הזכות להילחם על עצמאותו, גם אנחנו היהודים עשינו כן. אך יש עוד דבר שרציתי להגיד לכם. בטח ראיתם ביומני הטלוויזיה את סבל ואת ההשפלה של אלה רצו לעבור במחסומים, לצורך עניין משפחתי, או לקחת משהו לטיפול בבית החולים. ראיתם גם, קרוב לוודאי, את הטראומה של אלה שרצו להיכנס לעבודה בארץ במחסום ארז שבגבול הרצועה. זה ממש היה לא אנושי. הם היו צריכים לעבור במכלאות, כמו בהמות. מה זה אם זו השפלה? אני הייתי שם וראיתי זאת כמו עניי."

"גם בזה הם אשמים", ענה סמי "אומנם הרוב רצו רק לעבוד, אך נתפסו בתוכם גם מחבלים רבים, עם חגורות נפץ עליהם ככוונה לרצוח יהודים. אז איך אפשר אחרת?" וסמי המשיך "ותראו את האימא הערבייה. היא שולחת את ילדיה להתעמת עם החיילים, לזרוק אבנים על הטנקים ולא איכפת לה שהם יפגעו ואפילו יהרגו. הן אפילו גאות שבניהן מקריבים את עצמם בפעילות טרור ובפיגועי התאבדות. שום אימא ישראלית, ותהיה קיצונית והפנאטית ביותר לא תהיה מוכנה להקריב את ילדיה בצורה כזאת. הם פשוט פראי אדם!" "הם עכשיו קיבלו מכה אנושה", צעק צביקה "הצבא הרס להם רובע שלם בעזה, הם לא מבינים שפה אחרת." "זה מה שאני טוען", התריס ראובן "גם אנחנו לא כל כך לבנים, תראו את הפרובוקציות שהמתנחלים עושים לחקלאים הערביים בעלי מטע הזיתים. הם עוקרים להם את העצים, שהם פרנסתם כמעט היחידה, מתנחלים אל תוך הבתים שלהם. באיזה זכות? שלפני אלפיים שנה הייתה פה ממלכת יהודה? בחייכם." "ותראה מה שעושים הערבים לחקלאי הנגב", השיב לו שמואל "הם גונבים והורסים ציוד יקר שלהם כל הלילה. החקלאים בוכים שפרנסתם נחרבת כליל בגלל הגניבות."

סלין וחברותיה החדשות בארץ שגם כן היו נוכחות באירוע, שמעו בדאגה את התלהטות הויכוח. סלין שכבר לא הייתה יכולה להתאפק יותר צעקה לעברם בעגה הצרפתית שלה "חברה, חברה, בחייכם תפסקו! הרי לא באתם לראובן כדי לקיים פה אסיפה פוליטית. באתם להתעניין בשלומי, לא כן?" כולם השתתקו. "את יותר מצודקת", אמר צביקה "טוב אמר ראובן, אני רק רוצה לומר לסיכום שצריכים למצוא דרך להפסיק עם האיבה הזאת בינינו לבינם, אחרת בנינו ובני בנינו עוד יילחמו על חלקת האדמה הזאת. שומה לחיות כאן עם הפלשתינאים ולהגיע אתם להבנה. יש מספיק מקום בחלקת אלוהים הקטנה הזאת בשביל שני העמים, ואם יהיה פה פעם שלום לכולם יחיו פה טוב. בעד הכסף שכל המלחמות עולות אפשר היה כבר לבנות וילה ואוטו מרצדס לידה, לכל יהודי וגם לכל ערבי" "אמן", אמרה סלין ומקווה שתסתפקו בזה."

"אז מה שלומך, ראובן?", שאל אותו אחד החברים בשם בוריס שהגיע מאוקרינה והתגייס מיד לצבא. בחור בלונדיני, נחמד וידידותי, חבר אמיתי. הם שמרו ולחמו ביחד. "איך אתה מתגבר על הפציעה שלך?", יש לך עוד כאבים?" "לא נורא, זה מתחיל זה כבר להשתפר." ענה ראובן "עד החתונה שלו הוא בטח ישכח מהכול", אמרה אחת הבנות שבחבורה. מה את אומרת סלין? "VOILA, C'EST TRES BIEN, JE' ESPERE" (אני מקווה מאוד שכך יהיה) סלין הגיבה בצרפתית. "טוב, על זה צריכים לשתות", אמר בוריס ומזג יין לכולם לתוך הכוסות שעמדו על השולחן. "לחיים, לחיים", אמרו לו "לפחות שאנו היהודים נהיה מאוחדים בינינו."

פרק שני

הוריו של ראובן היו אנשים בגיל העמידה. שניהם עלו מצרפת בשנת 1978, הם באו לכאן מטעמים ציוניים והתיישבו בחיפה. ילדם הראשון, ראובן, נולד כעבור חמש שנים ואילו אחותו, עליזה, שנה לאחר מכן. היא הייתה עכשיו בת 18 ועמדה בפני גיוס. היא הייתה חברה טובה של סלין. אביו של ראובן, משה שפיר, היה מהנדס בניין. את השכלתו למקצוע רחש בטכניון, ואילו אימו, אמיליה, עבדה כמה שנים כמורה לצרפתית בב"ס תיכון בחיפה. ראובן ואחותו, עליזה, ספגו הרבה תרבות בבית. שניהם היו תלמידים טובים והצטיינו בלימודים. חיפה הייתה עיר יפה והמשפחה עשתה טיולים רבים בעיר ובסביבתה. היה להם רכב, וכשראובן עשה את מבחן נהיגה ועבר אותו בפעם ראשונה, אביו, משה, נתן אותו לבן לנהוג בו מדי פעם. ראובן וגם אחותו היו חברים בתנועת הצופים, ובמסגרתה הם עשו הרבה פעילויות, משחקים וטיולים. שני הילדים היו לדוגמה ומעט מאוד רבו ביניהם.

ההורים לא היו מי יודע מה מרוצים מהחלטתו של בנם, בעת גיוסו, להתנדב לחיל קרבי, אך ראובן הרגיע אותם "אם הגורל ירצה בכך, אדם יכול למות גם בעמדת ה-ש.ג. במחנה העורפי הנידח ביותר, או אפילו בנסיעה באוטובוס באמצע העיר. הוריו לא כל כך רצו לקבל את הטיעונים שלו, אך ראובן גמר אומר בליבו להיות קרבי. הוא רצה אקשן, להיות במקומות 'שהעניינים נחתכים', ולא למות משעמום. הוא אכן הגשים את מבוקשו והשתתף בקרבות רבים, פטרולים, מארבים ביום ובלילה. אך בסוף הוא כמעט שילם בחייו. עכשיו הוא היה בתהליך השתקמות ושהרור מהצבא. הוא הרהר בעתידו, איזה מקצוע עתידי הוא יבחר לעצמו? הוריו רצו שהוא ימשיך את לימודיו באוניברסיטה. הם סברו ששום מקצוע אינטלקטואלי הוא לא יוכל להשיג בלי השכלה גבוהה. אם יבחר במסלול הלימודים באוניברסיטה, כעצת הוריו, אז ישבנו יהיה צמוד לספסל הלימודים וראשו יהיה מלא באין ספור חישובי מתמטיקה, משוואות,

נוסחאות, פסוקים, תאריכים, נתונים, והשד יודע מה עוד, חומרי לימוד שונים ומשונים. 'אבל כנראה שלא יהיה לי מנוס מזה', הוא הרהר. 'מה? אהיה סתם מסגר, פחח, נגר, נהג מונית וכדומה, לא השכלה...? הורי צודקים; בימינו אדם ללא השכלה גבוהה, הוא לא נחשב. אבל אם כבר אז הוא יבחר במגמת האלקטרוניקה והנדסת מחשבים. זה מה שהולך היום, זה העתיד, זה מבוקש. אז זה הוא זה. הוא צריך להכין את ראשו, וגם את ישבנו ולחבוש שוב את ספסל הלימודים. זה לא יהיה קל לאחר שלוש שנים של התרוצצות בדיונות של עזה ובג'בלים החשופים של הגדה. בשלוש שנים של שפשוף מתמיד הוא קרע את הישבן בפעולות בטיהור כנים של המחבלים, ישן בכל מקום איפה שהלילה תפס אותו, ולא אחת התעורר בבהלה וראה שעשרות עקרבים צהובים מתרוצצים על שמיכתו. הוא ניער אותם והמשיך לישון. נו טוב הוא יודיע על החלטתו להוריו וגם לסלין בקרוב.'

כמובן שההורים מאוד שמחו שבנם שהה לעצתם להשכיל את עצמו וכבר נקטו בצעדים לרשום אותו לסמסטר הבא בטכניון של חיפה שעל הכרמל. ערב אחד הוא אמר לסלין "יש לי משהו טוב לבשר לך, אך עדיף שנעשה זאת באיזה מקום רומנטי, אני יודע מקום יפה ומיוחד לצורך זה על הר הכרמל." סלין לא בידוק ידעה מה טיבעה של הבשורה הטובה זאת. אולי הצעת נשואים ומשהו כזה? כמובן שהיא הסכימה ואמרה לו "אני מתה מסקרנות. מתי נלך?" "מצדי אפילו הערב," ענה ראובן. בצרפתית היא קראה "OULALA, C'EST MANIFIQUE". ראובן יכול היה לבקש את הרכב מאביו להגיע לכרמל, אך העדיף לעשות טיול יפה עם סלין ולהגיע לרחוב פנורמה בכרמלית. הם הלכו ברגל עד התחנה ברחוב הדר, משם עלו עד התחנה העליונה בגן האם. הנסיעה בכרמלית הזכירה לסלין את הנסיעה במטרו הפריזאי. היה ערב קיצי נעים, משבים של רוח קלילה נשבו מהים. הם הלכו יד ביד עד רחוב פנורמה, עד שמצאו ספסל פנוי והתיישבו עליו. במרחקים הבליחו אלפי אורות של העיר עצמה, הסביבה, הנמל וגם של האניות שעגנו בנמל. גם השמיים היו זרועי כוכבים. "צדקת, זה באמת מקום רומנטי." היא אמרה. הוא תפס את ידה "חיפה, זו אחת הערים היפות בעולם, מה את אומרת?" "אני אומרת שבמובנים מסוימים אפילו יותר יפה מפריז." "את לא מתגעגעת לפריז?" "לפעמים כן, בהחלט, הרי נולדתי שם." "אולי ניסע שם ביחד בהזדמנות הקרובה," אמר ראובן.

הם ישבו שם זמן מה בשקט, אחר כך הוא חיבק אותה ונשק לה בפיה. הוא אהב אותה, את העדינות הנפש שלה, את העגה הצרפתית שהיא דברה בה עברית, את החיוך המבויש שלה. היא שאלה "אז מה הבשורה המשמחת שרצית לספר לי?" הוא השתהה קצת בתשובתו. "טוב, אולי זה לא בדיוק זאת מה שציפית לשמוע, אבל גם משהו טוב. הוריי הפצירו בי שאמשיך את לימודיי בטכניון. אחרי לבטים רבים באתי למסקנה שהם צודקים. ללא השכלה גבוהה אין עתיד לאדם, לא בארץ, או במקום אחר. החלטתי, על כן, ללמוד אלקטרוניקה ומדעי מחשבים, ולאחר שאסיים את הלימודים ותהיה בידי תעודה של מהנדס, אני מניח שלא תהיה בעיה להשיג איזה ג'וב ראוי לשמו, עם הכנסה מכובדת בצדו." סלין שהייתה מאוכזבת במידת מה שזו לא הייתה הצעת נשואים מצדו, אמרה "כל הכבוד לך, מחשבה הגיונית." "תראי," הוא אמר בנימה מתנצלת "תעודה אקדמית פירושו קלות בהשגת עבודה, עבודה זו פרנסה. אי אפשר לבסס את חיי הנשואים רק על אהבה. צריך כסף בשביל להקים בית ומשפחה, נכון?, ואני לא רוצה להיות כל החיים תלוי בהורים."

"אתה יותר מצודק," היא אמרה "גם אני רוצה ללמוד." "כן, מה למשל?" "אני רוצה ללמוד צילום וקולנוע. בפריז יש פקולטה מיוחדת לאומנות הקולנוע באוניברסיטה." "מצוין!, " אמר ראובן מופתע "אני מתאר שגם פה יש אפשרות ללמוד, אם לא באוניברסיטה, אז אולי במקום אחר. תעשיית הסרטים בארץ דווקא נמצאת בעלייה בשנים האחרונות, לפחות ככה שמעתי." "יש עוד הרבה מה ללמוד, אפילו מהצרפתים," היא העירה בגאווה מסוימת. "יתכן," הוא השיב לה "אך אני עצמי לא כל כך חסיד של הסרטים הצרפתיים." "מדוע?" "קשה להסביר, אולי בגלל שהם איטיים, כאילו נסחבים, בניגוד לסרטים האמריקאים ששם יש קצב, יש הרבה אקשן, הרבה טמפרמנט, אם כן אני לא ממוחה לענייני קולנוע, אך זה ההתרשמות האישית שלי." "אולי," היא ענתה "אך גם בצרפת יש שיפור רב בנדון זה, בטח מזמן לא ראית סרט צרפתי." "דווקא כן. ראיתי לאחרונה בטלוויזיה סדרה היסטורית בשם 'בית טיבו'?" "לצערי אני לא ראיתי את הסדרה," אמרה סלין "אך קראתי את הספר. מה אגיד לך, זה ספר המשתרע על שלושה כרכים כרסניים, אך אין בו, אפילו דף אחד משעמם. דווקא מסופר שם על בחור צעיר כמוך, מלא אידיאליים, שמנסה בכל כוחו לחום בחוגים הימניים ונגד הממשל הצרפתי ששלט באותם הימים של לפני פרוץ מלחמת העולם הראשונה בצרפת, לא לצאת למלחמה נגד גרמניה ולגרור את כל העולם למרחץ דמים מיותר. אז אני מאוד מצטערת שלא ראיתי את הסדרה, אך תדע לך שבעשיית סרטי היסטוריה

הצרפתים לא מפגרים אחרי האמריקאים, לפעמים גם עולים עליהם." הם עוד המשיכו לשוחח על ענייני אמנות, וגם על עניינים משפחתיים, ובסוף, לקראת השעה 12 נעשה קריר וראובן הציע לה לחזור הביתה. במשפחה שפירו מאוד שמחו וסלין רוצה ללמוד קולנוע. "טוב, יהיה לנו במשפחה מהנדס וגם אומנית לקולנוע," אמר משה, אביו של ראובן בגאווה "אולי נהיה מפורסמים באחד הימים."

*

האווירה בקמפוס של הטכניון בחיפה הייתה נעימה וידידותית. ראובן התרגל חיש מהר לסביבה האקדמית החדשה. למרות שהייתה בידו תעודת בגרות שקיבל אותה בסיום לימודיו בבית הספר התיכון, לפני התחלת לימודיו בטכניון הוא היה צריך לעבור בחינות כניסה ובמיוחד נבחן בידיעת השפה האנגלית. זה בנוסף לבחינה הפסיכומטרית. הוא היה בחור החכם ואחרי כמה שעות של עיון מרוכז הוא עמד בהן. הוא התחיל ללמוד בחריצות. מה שהכביד עליו ביותר היו שיעורי המתמטיקה. זה היה המקצוע אחד מהקשים ולא רק עבורו, גם לסטודנטים אחרים זה היה כאב ראש רציני. אך מה לעשות? מתמטיקה הייתה האבן היסוד עליה מושגת כל הידע של האלקטרוניקה. הוא התייעץ ונעזר הרבה באביו המהנדס, לבסוף התגבר על ההרים של הנוסחאות, משוואות אלגברה, וכולו, ומצא את פתרונו. כדי להישאר בכושר פיזי הוא נרשם לחדר הכושר והלך גם לבריכת השחייה. כבר בהתחלת הלימודים הוא הצליח להתיידד עם כמה סטודנטים וסטודנטיות. הוא אכל את ארוחותיו במנזה של הטכניון ומצא אותן טעימות וזולות. הוא הצטרף שבאוניברסיטת חיפה לא הייתה פקולטה לאמנות הקולנוע, כך שגם סלין יכלה ללמוד שם.

בכיתת הלימוד שלו היו גם כמה בנות. בהתחלה הוא השתומם איך מקצוע כזה גברי, כמו אלקטרוניקה משך גם את המין הנשי, אך הסתבר לו שיש גם בנות שיכולות להתמודד לא רע עם החומר בצורה אנליטית. בכל מקרה אביו, משה, התפעל כשראובן סיפר לו שגם בנות לומדות בכיתה, כי בזמנו התופעה זאת הייתה נדירה. אז היו שם חמש בנות בכיתה שלו. אחת מהן, ששמה היה ציפורה (ציפי), צברית חדת לשון, פלפלית, ידענית, קוקטית וסקסית, שמה עין על ראובן כבר מההתחלה. היא הייתה ילידת חיפה, בת של אחת המשפחות המבוססות שבעיר. ציפי הייתה לבושה בפשטות, אך בסטיל. שערותיה הבלונדיניות, המסולסלות, הארוכות הגיעו לה עד אמצע הגב. עיניה היו כחולות עם ריסים ארוכים. ראובן לא התקשה בכלל להתחיל אתה ביחסי חברות. הם ישבו ביחד, לעתים קרובות, ליד שולחן אחד במנזה וניסו לעזור זה לזו בפתרון בעיות מסובכות. "אז מאיפה אתה בחורצ'יק?", היא שאלה אותו באחת ההזדמנויות שהם ישבו ביחד על אחד הספסלים בגן של הקמפוס "מהאימא שלי", הוא ענה לה בנימה מבודחת. "אני רואה שאתה מנסה להתחכם" אתה בטוח שלא מהאבא שלך?" "גם לו יש משהו חלק בי." "ברצינות מאיפה אתה?" "אני חיפאי כמוך." "טוב לדעת," היא אמרה "אז איפה אתה גר?" "ברמת הדר, ואת?" "אנו גרים בדניה" (אזור יוקרתי בסביבת חיפה). "תומר, הלימודים לא מכבידים עליך?" היא שאלה "מה לעשות?", הוא ענה במשיכת כתפיים "צריכים להתקדם בחיים," "ומה אתה עושה אחרי הלימודים?" "וואלה, חסר מה לעשות? למה את שואלת?" "אולי נצא לפעמים ביחד לבלות." "תודה, יש לי חברה" "אז מה? כבודה של החברה שלך במקומה מונח. זה אומר שאסור לך לצאת לפעמים עם מישהי אחרת?" "האמת אין לי זמן, וגם אין לי ראש לבילויים. או לימודים, או בילויים." "בחייך, לא יתכן שאתה לומד יום ולילה." "אם יש לי פנאי, אז אני יוצא אתה." בסוף ציפי התייאשה וקמה מהספסל "טוב אולי עוד תחשוב בזה." "נחשוב," הוא אמר.

לאחר מספר ימים ראובן היה בדרכו הביתה בתום יום הלימודים. כאשר יצא משערי הטכניון ושם את פעמיו לכיוון תחנת האוטובוס, רכב מהודר, תוצרת 'אופל' בצבע כחול מבריק, עצר לידו בחריקת בלמים. הוא הבחין בציפי יושבת ליד ההגה "תיכנס," היא אמרה ופתחה לו את הדלת "בשביל מה?" הוא שאל אותה "אקח אותך הביתה." הוא עמד ליד הרכב בהיסוס וראה אותה לבושה בשמלה מהודקת לגופה, שדיה השופעות בלטו כאילו להתגרות בו, עיניה הכחולות רשפו וכשפו אותו, ברכיה החשופות בלבלו אותו. אחרי הרכב שלה רכבים אחרים עמדו בתור וצפרו בצופריהם כדי שהיא תזוז. בסוף הוא נכנע ונכנס לידה. "אז תסביר לי את הדרך איך להגיע אליכם," היא אמרה. "בסדר," הוא אמר "אנחנו גרים ברמת הדר, את יודעת איפה זה?" "לא בדיוק." "את מכירה את דרך רופין?" "בוואדי." "אז תרדי בדרך רופין עד רחוב הפועל. יש שם איזה כיכר, אחר כך אסביר לך שוב." היא התניעה והחלה לנסוע.

"את מזמן נוהגת?" הוא שאל אותה לאחר זמן מה. "בערך שנה וחצי, לאחר שעשיתי טסט אבי קנה לי את הרכב הזה." "אבא טוב," ענה ראובן לקונית "מה זה טוב, זהב." היא השיבה "ומה אבא שלך עושה? אני מתכוון, ממה הוא מתפרנס?" "יש לו כמה מפעלים," היא ענתה כאילו לאחר יד "חלקם בארץ וחלקם בחו"ל." "אני מבין," ענה ראובן מהורהר. "ואבא שלך, במה הוא עוסק?", היא שאלה "סתם מהנדס," ענה ראובן. למה אתה אומר 'סתם מהנדס'?" "בגלל שהמהדסים לא שייכים למעמד העשירים." הם נעצרו לפני הכיכר. "לאן עכשיו?" היא שאלה "אחרי הכיכר תפני שמאלה ועוד פעם שמאלה לרחוב ליאון בלום, שם אנו גרים. אגיד לך איפה לעצור." היא עוררה בו תשוקה מינית עזה שקשה היה לו להשתלט על עצמו, וחמד לדחוף את ידיו בין חמיקותיה. 'יש אנשים בעולם שנוולו בכפית של זהב בפיהם,' הוא הרהר 'זאת אחד מהם. לא חסר לה שום דבר, יש לה אבא עשיר שממן לה את הכול; לימודים, בגדים, רכב, בלויים. חסר לה רק דבר אחד שהוא התפתה מאוד לתת לה, אך התבייש'. הם הגיעו קרוב לבית שלו "תעצרי פה בבקשה ליד הבית השלישי." היא עצרה וראובן יצא מהרכב "תודה לך. מה יש לומר, זו הייתה נסיעה על הכיפק." "ללא דבר, היא ענתה "אז צ'או ולהתראות מחר." "צ'או," היא אמרה, הכניסה בהילוך ונסעה, וכעבור רגע הרכב שלה נעלם בתנועה של הרחוב הסואן.

ראובן לא הצליח להירדם באותו הלילה. הוא חשב על ציפי ולא הבין מה שקורה איתו. למה דווקא הוא? יש שם מאות סטודנטים בטכניון, לא פחות יפי תואר, מוכשרים ואולי גם עשירים כמוה. אז למה היא התלבשה דווקא עליו? תעלומה. הוא לא חשב שהוא גבר מכוער, אך מאידך גם לא החשיב את עצמו שהוא מן פלייבוי, חלומן הפרוע של הנערות. היא הייתה עשירה, אז מה? הוא לא שנה עשירים, הוא רק שנה שואפי מדון ומחרחרי מלחמה. היא לא אשמה שהוריה עשירים. אולי היא ילדה טובה בנפשה והוריה מפנקים אותה. נראה לו שלא הייתה לו שום בעיה להיכנס אתה לרומן סוער, אך הוא היה בטוח שאם הדבר היה נודע להוריה, קרוב לודאי שהם לא היו מתייחסים לזה באהדה יתרה. לבטח היו רוצים בשבילה אחד צעיר ומדושן עונג, ממשפחה של עשירים כמוהם. אך מה עם סלין? יש ביניהם יחסים טובים, קורקטיים והערכה הדדית, ברם הוא עוד לא שכב אתה, אך הוא חשב כי לא הייתה לו בעיה לעשות זאת לו רצה בכך. היא רק עכשיו הצליחה להירשם לחוג הקולנוע בבית הספר לאומנויות "בצלאל" שבירושלים. כדי למנוע נסיעה כל יום לשם, היא כנראה תאלץ לעבור לבירה ולשכור שם חדר עם עוד סטודנטיות. לא!, הוא לא ייתן לבלונדינית הסקסית הזאת לשבש לו את חייו, להטות את ראשו מהלימודים ומאהבתו לסלין. הוא נאבק עם מבול של מחשבות מטרידות, ורק לקראת בוקר הצליח להירדם.

אולם ראובן לא היה מודע לכוחו העצום של הדחף המיני שטמון חזק בטבעו של האדם. למחרת בכיתה הוא שוב ראה אותה, אך השתדל להתעלם ממנה. אך בארוחת הצהריים הם שוב נפגשו במנוה וציפי התיישבה לידו באותו השולחן. בסיום הארוחה היא אמרה "אם לא איכפת לך, הייתי רוצה לפגוש אותך בחוץ." כשיצאו היא אמרה לו "בוא נמצא לנו איזה מקום מוצל." לאחר שמצאו ספסל פנוי בצילו של עץ פיקוס ענק הם התיישבו עליו. היא פתחה "אז מה אתה אומר, אתה כל כך חושש ממני?" "אין לי מה לחשוש ממך, אני חושש מעצמי." "מה זאת אומרת?", היא שאלה בפליאה. "אגיד לך. את יפה, את סקסית, מושכת ועשירה, אני חושב שאסתבך אתך. למה, לכל הרוחות, את בחרת בי מכל חבר'ה החתיכים היפים שלומדים פה? למה דווקא אני?" היא תפסה את ידו ביד אחת ובידה השנייה היא אחזה בפנים שלו "כי אתה חמוד, פיקח, ענוותן, ואני אוהבת טיפוסים כמוד." "אמרתי לך שיש לי חברה." "טוב, חברה זאת עוד לא אישה. אתה עוד צריך להכיר עוד נשים אחרות, כל עוד שאתה יכול לבחור." אחרי שתיקה ממושכת הוא השיב לה "האמיני לי שאת מדירה שינה מעיניי, אני חולם עליך, אך יש בינינו הבדלי מעמדות. אני לא בחור תפרן, אך עד שאגמור את הלימודים ואשיג עבודה ואוכל לעמוד על הרגליים שלי, אהיה עוד סמוך זמן רב לשולחנם של הוריי. אין לי כסף מיותר לבלויים ואני לא הייתי רוצה שאת תשלמי עבורי, זה פשוט לא מתקבל על הדעת." שוב הייתה הפסקה בשיחה שלהם. אחר כך היא אמרה "אני לא רוצה אותך רק לבלויים, אני רוצה חבר, חבר אמיתי שאדם יכול לחלוק איתו את המחשבות שלו, את בעיותיו." "לא נראה שיש לך הרבה בעיות." הוא אמר. "תתפלא לשמוע שיש לי." "מה למשל?" "ראה זו לא שיחה על רגל אחת. בוא ניפגש בערב, אני עכשיו יודעת איפה אתה גר. אקח אותך מהבית ונלך לאיזה מקום נחמד, לאן שאתה רוצה. דיל?" "הערב זה לא כל כך טוב," הוא אמר "לא ישנתי טוב הלילה, אולי נעשה את זה במוצא שבת. נהיה בקשר. הם החליפו את מספרי הטלפון במכשיר הסלולרי שלהם. יא קמה מהספסל "ועד אז להתראות," היא אמרה בקריצת עין וחזרה לכיתה.

עד סוף השבוע הם ראו זה את זה, אולם לא דיברו ביניהם, רק החליפו מבטים משמעותיים. במוצאי שבת היא התקשרה עליו. "הלו ראובן. אתה מוכן? יכולה לבוא לקחת אותך?" "אם אין לך משהו אחר לעשות אז תבואי. כשתגעי תתקשרי שוב." במוצ"ש ראובן ציפה בקוצר רוח לפגוש אותה. ידיו בכיסיו, הוא מדד את החדר בביתו, הלוך וחזור, בצעדים עצבניים. 'הזהר ממנה', הוא אמר לעצמו 'אתה טומן לעצמך פח ליפול לתוכו'. אך הוא חיכה בחוסר סבלנות לצלצול שלה. להוריו בינתיים לא אמר שום דבר. 'נראה איך שהעניינים יתפתחו'. בשבע וחצי הוא שמע את הצלצול בפלאפון שלו ואת קולה המתוק של ציפי "אגיע תוך רבע שעה אליך. תלבש משהו חם, אולי יהיה קר בחוץ." "בסדר", הוא ענה והלך ולבש את החליפה הכי יפה שלו. 'נו, צריך לעשות עליה קצת רושם.' חשב בליבו.

כעבור רבע שעה בדיוק הוא ראה מהחלון את הרכב הכחול שלה נעצר בחוץ. הוא ירד מהר אליה ונכנס לרכב. "מה שלומך? הסתפקת לנוח מעט?" היא שאלה "ככה, ככה, זה בסדר." "לאן פנינו מועדות?" היא שאלה. ברגע הראשון חשב על רחוב פנורמה, אך מיד נמלך בדעתו 'זה יהיה ביזיון לפגוש בחורה אחרת באותו המקום שנפגש עם סליון." הוא אמר "שמעי, גם את חיפאית ואני סומך עליך שאת מכירה לא פחות ממני מקומות יפים בעיר, לא כן." "אין בעיה", היא השיבה. היא סיבבה את ההגה ונסעה לכיוון גן הבהאיים המפורסם. כשהגיעו לשם היא חיפשה חניה בטיילת שמעל הגן. אחרי שמצאו החניה היא אמרה "נמצא לנו מקום על איזה ספסל, נשב ונשוחח קצת, אחר כך נלך לטייל בגן הפרסי. מסכים?" "בחפץ לב." הוא אמר.

לאחר חיפוש קל הם מצאו ספסל בודד, במקום מוסתר מתנועת המטיילים. היה ערב מקסים, חמים ולא היו הרבה אנשים בסביבה. כשהתיישבו על הספסל הוא אמר לה "נראה לי שאפילו מדריכת תיירים מנוסה לא הייתה יכולה למצוא מקום מתאים יותר לפגישתנו הראשונה." "גדלתי עם המקום הזה", היא השיבה "מגיל חמש כבר טיילתי פה עם הוריי." "אז לא טעייתי בהרבה" "בכלל לא." הם ישבו זה ליד זה בשקט ואז פתאום היא אמרה "חבל שאני לא גבר, אז כבר הייתי יודע מה לעשות במקום כזה עם בחורה." "את חושבת שאני לא יודע מה לעשות?, את טועה." "אז תתחיל, בבקשה!" היא אמרה בתוקף. הוא כרך את זרועו על כתפה "תחבק אותי לפחות", היא אמרה "אני לא אנשך אותך." "תשמעי, אני לא מעץ, אני רוצה כך בכל מאודי, אבל תבני יש לי בעיה." "מותר לי לתת לך עצה?" היא שאלה "מותר בהחלט." "אתה לא צריך לומר לידידתך, איך קוראים לה?" "סליון", הוא השיב. "טוב, סליון, שום דבר עלינו. אפילו לא איכפת לי שתצא גם אתה. תראה ותשקול את העניינים, ואז תחליטי." "לא יודע עם את התנסית כבר בחיים שלך עם מצב כזה. אדם לא יכול לקרוע את הלב שלו לשניים. אי אפשר לאהוב בעת ועונה אחד שתי נשים. אם אוהבים אישה אחת, אז בוגדים בשנייה, לא כן?" "אתה עוד לא אהבת אותי, אז בוא תנסה, היא רכנה עליו ונתנה לו נשיקה בפיו. הוא הזיע, אך המשיכה אליה התגברה עליו והוא נשק אותה בלהיטות. אחר כך היא אמרה בסיפוק "אה, עכשיו אתה מתחיל להתנהג כמו גבר, אולי נמשיך?" הוא שוב תפס אותה, הפעם ביתר מרץ והם התנשקו והתחבקו ארוכות. "נו קיבלת שיעור ממני באהבה, מעניין איך היית מבטא זאת בנוסחה מתמטית?" "פשוט מאוד", הוא ענה "א=1, ה=5, ב=2, ועוד פעם ה=5 (אהבה) בחוזקת 100 לחלק ל-2 (זוג) X מיליון." "למה מיליון?", היא שאלה בתמיהה "כי עכשיו אני מרגיש את עצמי מיליונר." היא צחקה בכל לב "אתה בדרן."

לאחר זמן הוא אמר לה "אני סיפרתי לך הרבה מה שעשיתי בצבא, אך את לא סיפרת לי מאומה, באיזה חיל את שירתך?" "בחיל המודיעין" "OULALA" הפליט ראובן קריאת התפלאות "לא פחות ולא יותר. אז, ספרי, ספרי, מה היה התפקיד שלך שם?" היא שמה את אצבעה על פיו ואמרה "אתה מכיר את השיר 'יד לפה, שמור על פיך. יד לפה הזהרתיך. כי אסור לדבר על תנועות הצבא, ואפילו לא בחברת יחידה. יד לפה, זה אסור, זה אסור!" "נו טוב, אולי רק קצת?" "אז אם אתה מתעקש, אני יכולה לגלות לך שהייתי בשליחות סודית בפרס. התלבשתי כפרסיה, בשמלה שחורה ושמתי רעלה על ראשי והצלחתי להסתנן לארמונו של חומיני. בדיוק הייתה שם פגישה בינו לבין סאדם חוסיין. האזנתי שם בסתר, מאחורי וילון ורשמתי כל מילה שהשניים שוחחו ביניהם." ראובן האזין לדבריה במבט משועשע. "יש לי הכבוד להיות בחברתה של 'מטה הרי' בת זמנינו. אני מתאר שגילו אותך כשראו את שערותיך הבלונדיניות מבצבצות מתוך הרעלה. חבל שהצ'יזבוטרון כבר לא קיים, היית יכולה לקבל שם תפקיד ראשי." "נו טוב, לא הצלחתי לעבוד עליך, אז בוא נלך לטייל. ראית כבר את הגן הבהאי בלילה?" "ראיתי כבר כמה פעמים ביום, אך לא בלילה." "לדעתי, בלילה זה עוד יותר יפה." היא אמרה.

הם טיילו שלובי זרוע, צמודים זה לזו. עברו את הגן מלמלה ועד למטה ועיניהם היו מלאי התפעלות מיפי הגן; מהתכנון הפורמאלי המרשים, מהשילוב היפיפה של הצמחייה, הריצוף, האבנים והעציצים, ובמיוחד מהתאורה המעניינת כשהפרוג'קטורים, שהיו מוסבים מאחורי השיחים, שהאירו כל דבר באור

יקרות. "זה אחד המקומות היפים והרומנטיים בארץ", הוא העיר לה "היש לך הרבה ניסיון ברומנטיקה?" היא שאלה בהפגנתיות. "עכשיו אני מתחיל ללמוד ממש". כשהתקרבו ליציאה היא אמרה "אחרי טיול כזה, נעשיתי רעבה, יש פה מסעדות טובות בסביבה, בוא נבלע משהו טעים." לאחר הליכה של כ-10 דקות הם מצאו מסעדה טובה במושבה הגרמנית, מקום שהיא כבר ביקרה בו כמה פעמים עם הוריה. הם התיישבו ליד אחד השולחנות ועד מהרה המלצר בא ומסר להם את לוח התפריט. "אני אוהבת צלויים על האש, ומה לך?" "שיהיה אותו הדבר", הוא אמר "אז תביא גם שתי כוסות בירה מהחבית." הוא אמר למלצר. הוא שאל אותה "איך נגיע בחזרה למקום שהשאר את הרכב?" "איך שאתה רוצה, ברגל, במונית, באוטובוס" "או בהליקופטר", הוא הוסיף בבדיחות הדעת. "אין בעיה, אך בתנאי שאתה תטיס אותה", היא אמרה. "הפעם היחידה שטסתי בהליקופטר הייתה בעת שהטיסו אותי פצוע מעזה."

"אתה נפצעת בקרב?" "כן, הגברת." "אז למה לא סיפרת לי?" "מתי הייתה לי הזדמנות לספר לך?" "אתה צודק, אז תספר לי עכשיו." "אינני חושב שזו המקום והשעה המתאימה לעשות כן. אספר לך בהזדמנות אחרת, בסדר." "בסדר גמור, אך אני בשום אופן לא מוותרת על הסיפור שלך." "סיפור מאלף, אך קשה ולא כדי לקלקל לנו את הארוחה." "אתה צודק", היא אמרה. לאחר מספר דקות המלצר הגיע עם שתי צלחות עמוסות בשר ריחני ומעורר תיאבון. "אז, בכל אופן בתיאבון לך, וגם לך", הוא אמר והם החלו לסעוד את ליבם עם הפיתות הטריות. "את יודעת, לפני כחודש נסעתי עם הוריי לבקר בתערוכת "מיני ישראל". זו הייתה ממש חוויה. אולי נבקר שם שנינו ביחד. מכל מקום לא הפסקנו להתפלל מהמוצגים שם. מאות מבנים ואתרים מפורסמים בארץ מוצגים שם בדגמים מוקטנים. משהו מאוד מקורי. כל הכבוד מי שהגה את הרעיון, ועוד יותר למי שהוציא אותו לפועל. ממש מלאכת מחשבת. ודרך אגב רואים שם גם את הדגם של הגן הבהאי."

בתום הארוחה היא קראה למלצר "בקשה להביא את החשבון." "כן גברתי עוד רגע", המלצר אמר. כשהגיע החשבון היא הוציאה את ארנקה ורצתה לשלם. ראובן הרים את ידו ואמר "אני אשלם." "מה פתאום?!", היא דחתה אותו "אני הזמנתי אותך." "טוב, אז לפחות את החצי." "טוב אז שלם את החצי." הם שילמו ועזבו את המסעדה. ברחוב הוא אמר לה "מעכשיו והלאה כל הוצאה ותשלום על בלוי משותף יהיה על חשבון שנינו, מוסכם?" "אני מודעת לכך", היא השיבה "שמצבך לא קל, ואילו אני יכולה בקלות לשלם עבור שנינו." "אני מתאר שכן, אולם, כפי שהבהרתי לך לפני, לא נעים לי שאת תשלמי עבורי, ארגיש כמו ילד קטן ההולך עם האימא שלו." "אמרתי לך שאתה ענוותן", היא השיבה

"אז נחזור במונית למעלה?" היא שאלה "אני חושב שאחרי ארוחה דשנה כזאת הכי טוב לעשות טיול בריא ברגל, אני מציע שנלך עד לתחנה של הכרמלית, היא לא רחוקה מפה, ואחר כך מגן האם למעלה נמשיך ללכת בשדרות הנשיא עד שנגיע לטיילת. כל זה ייקח לנו לא יותר מ-30-40 דקות." "אתה צודק, למה לא? בשביל מה נתן לנו האלוהים רגליים?" היא שילבה את זרועה בזרועו "אז בוא נלך." הם הגיעו בכרמלית עד גן האם משם היה להם עוד טיול קצר להגיע אל חניית הרכב. בדרך היא אמרה "אז אולי תספר לי עכשיו איך נפצעת." "הייתי מעדיף לספר לך את זה בהזדמנות אחרת." "טוב", היא אמרה "איך שאתה רוצה." הם הגיעו עד הרכב ואז הוא אמר לה "בואי נשב שוב על אותו הספסל שישבנו עליו קודם, יש לי חשק שוב להתנשק אתך." היא הסתכלה עליו מופתעת "אני רואה שקיבלת תיאבון..." "כן לאכול את השפתיים שלך." "בוא", היא משכה אותו והשניים חיפשו ספסל ריק במקום מוסתר מעיני הסקרנים. "היא התיישבה על הספסל ואמרה "אני מוכנה." השניים התנשקו, והתנשקו עד שהיה להם די. "אז מה אתה אומר?" היא שאלה תוך צחקוק "תוכל להסתדר אתי?" "בכיף גדול." הוא ענה "טוב, אז בשבוע הבא אנו נלך להתחמם קצת ביחד." בחשכה היא לא ראתה איך שהפנים שלו הסמיקו.

פרק שלישי

במשך השבוע הם הלכו לסרט, ומוצאי השבת הבאה הם כבר היו השרועים ערומים במיטה במלון קטן בפאתי העיר. שניהם נהנו מהזיווג הנאה מלאה. הוא אמר לה, תוך מישוש של הפטמות שלה "אני מתחיל להתאהב בך, ציפיי" "ואני בך, רובי." "ועכשיו", היא אמרה "באמת הגיע הזמן שתספר לי איך נפצעת." "טוב, החברים שלי אמרו שהיה לי מזל מהאלוהים, כי יכולתי ללכת פיפאן. את רואה פה את הכתם הזה? בואי, תגעי פה." היא מששה את התפר באצבעותיה "קיבלתי כדור מאיזה צלף מחורבן שהצליח להסתתר בין החורבות, לאחר שהטנקים שלנו הרסו את כל המתחם." הוא סיפר לה את הכול האירוע בעזה בפרוטרוט. בסוף הוא אמר "תשמעי, החיים שלי היו תלויים על חוט השערה. אם רק הייתי זז סנטימטר, אז אולי כבר לא הייתי עכשיו מדבר אתך, כי הכדור היה חודר אל תוך לבי. אני לא איש דתי,

או שומר מצוות, אך לפעמים אני תוהה שאנשים הולכים לעולמם, סתם ככה, כמו למשל בתאונות הדרכים. אדם מסיר את מבטו מהכביש, אפילו רק לשנייה וטראח, הוא מוציא את עצמו על שולחן הניתוחים של בית החולים, או במקום גרוע יותר... אין לי הסבר הגיוני לדברים. "אני מודה", אמרה ציפי "שגם לי אין. החיים של בני האדם הם בסימן שאלה מיום שהם יוצאים לאוויר של העולם הזה, ועד יום מותם. ככה זה. אך אני סבורה שאם מישוהו מתגרה בגורל, הוא יכול לשלם ביוקר." "מה כוונתך?" הוא שאל אותה.

"הבט, למדנו פיזיקה, וכל מיני תיאוריות על הקיום של החיים עלי אדמות, אז הגעתי למסקנה של שחוק ההצטברות צודק. במילים אחרות; ככל שאדם מסתכן יותר יש לו יותר סיכויים להיפגע." "טוב, על הכביש אדם יכול להיות זהיר יותר, או בכלל לא לנהוג, אך איזה ברירה הייתה לי לא להסתכן כשקיבלתי פקודה בקשר להסתער על המתחם? לסרב פקודה?-- דרך אגב הגיע הזמן שתדעי שאני חבר בתנועה של 'שלום עכשיו'. " כל הכבוד, היא אמרה להפתעתו הגמורה "גם אני, בכל מאודי למען השלום," היא אמרה "אך אני לא פעילה בשום ארגון." "אז מה זה שווה אם אדם מחזיק את דעותיו רק בשביל עצמו? אם יש לך דעה, אז מן הראוי שזו יבוא לידי ביטוי." "מה כוונתך, שאהיה פעילה באיזה ארגון?" "בין היתר, אך את יכולה לכתוב מכתבים, מאמרים לעיתון, לכתוב ספר, יכולה להיות פעילה בתנועה שלי." "איני חושבת שהוריי היו מסתכלים על זה בעין יפה, 'שלום עכשיו' מזהה בעיני רבים, כתנועה שמאלנית." "לרצות בשלום אדם לא צריך להיות ימני, או שמאלני, הוא צריך להיות פשוט אדם שחרד לעתידו, לעתיד משפחתו, ובכלל לעתיד האומה. המלחמות רק מביאות אסון וחורבן על האנושות." היא התרוממה ונשקה אותו חזק "אתה רואה, זה מה שאני אוהבת בך, את הכנות שלך, את היושרה."

"אני מבין." ראובן אמר לאחר שתיקה ממושכת. "דרך אגב, דיברת משהו עם ההורים שלך עלינו?" היא נענעה את ראשה לאות שלילה "עוד לא. ואתה?" "גם אני לא. את תופסת באיזה מצב מחורבן ובלתי אפשרי אנו נמצאים? אנו אוהבים אחת את השני ופחדים לגלות את זה לקרובינו, למה?" והוא ענה לעצמו "את, אולי בגלל שחוששת שהורייך לא יראו את הקשר בינינו בעין יפה. ואילו אני לא אוכל להביט בעיני סלין לכשייוודע לה שיש לי אהבה אחרת. מעבר לזה גם הוריי אוהבים את סלין." "מה אגיד לך, אני לא יכולה לשקול זאת במקומך, זה אתה מי שצריך בסופו של הדבר להחליט." "מה יש לומר," הוא אמר "אם אין אהבה בכלל, זה דבר עצוב, אך אם יש יותר מאהבה אחת, זו גם כן בעיה." אחרי הרהור קצר הוא אמר לה "אולי תעזרי לי ללבן את העניינים ולפתור את הלבטים שלי; מה את חושבת שגיידו ההורים שלך שתומרי להם גלויות 'הכרתי בחור אהד, נחמד וסימפטי'-ותוסיפי תארים כיך הדמיון טובה עליך, -'הוא לומד אתי באותה הכיתה בטכניון, הוא עוזר לי הרבה בלימודים. הייתי רוצה שתפגשו בו-איך היו הורייך מגיבים?"

היא משכה בכתפה "נראה לי שלא הייתה להם שום התנגדות לכך." "ואם אחר כך ייודע להם כי אני סתם ברנש פשוט, ללא קרובים עשירים, ללא רכוש, מה היו אז אומרים?" "תשמע," היא אמרה נמרצות "אל תפחית, ואל תזלזל בערך עצמך. איך שאני רואה אותך, את כושר הלימוד שלך, את מידת האינטליגנציה שלך, את החריצות שלך בלימודים, אני סמוכה ובטוחה שתגמור את הלימודים שלך בהצלחה ואפילו בהצטיינות. אז עם פעם הדיפלומה תהיה בידך, תוכל לבחור בשפע של ג'ובים. אנשים מוכשרים, בעלי חשיבה אנליטית, לא צומחים תחת כל שיח. ישנם מפעלים שממש צמאים לכוח עבודה מיומן. אני מכירה את הבעיה הזאת מהמפעלים של אבי." "מילים כדורבנות" ראובן אמר. "ומה עם התוכניות שלך?" הוא שאל "ממש כמו שלך, לא באתי לטכניון סתם לבלות. גם לי יש שאיפות. רוצה ללמוד, רוצה להשכיל. גם אני יכולה להיות מהנדסת, מה אתה אומר?" "אני כולי השתאות והתפעמות ממך." "ואז, היא המשיכה "אם, בעזרת השם, אנחנו נתחתן, יהיו שני מהנדסים בבית, וזה לא הולך ברגל. שתי משכורות טובות, אפשר להסדר לא רע, אפילו ללא עזרת ההורים. יחד עם זה אני מתארת שאם הורי יראו שאנחנו מתכוונים ברצינות, אני בטוחה שהם ירצו לעזור לנו להתבסס. רוב הזוגות הצעירים התחילו כמעט מאפס."

הוא האזין לה בפה פעור. אחר כך כשהתגבר על הפתעתו אמר "לא הייתי מאמין לשמע אוזניי, אם לא הייתי שוכב עכשיו אתך, ערום כביום היוולדי. הלוואי שזו הייתה אמת. היינו יכולים לדלג על כמה שלבים להתבסס בחיינו. אני לא מאמין. אולי תצבטי אותי חזק, שמא אני חולם." במקום צביטה היא נשכה אותו בבטן ואמרה "הנה לך, אתה לא חולם, רק תחליטי בקשר לסלין." הוא נענע בראשו "זה יהיה קשה יותר מאשר לפתור את הבעיה המתמטית הסבוכה ביותר. פה זה עניין של רגשות, של הגינות, המסכנה לא עשתה לי שום דבר רע." "טוב עכשיו תעזוב," היא אמרה "בוא נעשה עוד פעם אהבה." "קשה להתגבר על כוח המשיכה של כדור הארץ, אך עוד יותר קשה להתנגד לכוח המשיכה שלך" הוא אמר ונשק אותה,

והם שוב נהיו לגוף אחד. "תגיד לי איך אתה מרגיש?" היא שאלה כשהוא היה עליה ובעל אותה "קשה לי להגדיר, אני מרגיש שאני שלם עם עצמי, שלם עם הטבע, ואני חלק ממך, ואת?" "אני מרגישה אותו הדבר כמוך, הגדרת את התחושות יפה," אמרה והם שוב התנשקו.

בצאתם מהמלון הם עלו על הרכב שלה שחנה בחוץ. היא שאלה "אתה יודע לנהוג?" "איך נראה לך?" "אני מתארת שכן, יש לך רישיון?" "יש לי רישיון לנהוג ברכב פרטי, במשאית, באופנוע, ואפילו בטנק." "מצוין! אז בוא נתחלף ותיסע אתה הביתה." "בשום אופן לא. אם יקרה משהו לרכב, או חס וחלילה תאונה, אז האבא שלך, במקום להזמין אותי אליכם הביתה, הוא ישר יעלה אותי על שיפוד." "אוף," היא אמרה "אל תהיה לי מלאך שחור!" "מה שבטוח זה ביטוח," הוא אמר בנימה היתולית. היא התניעה והם נסעו לביתו של ראובן.

באמצע השבוע בעת שהם ישבו בקפטריה של הטכניון ראובן שאל אותה "הספקת לדבר בעניינינו עם הוריך?" "לא, הם מאוד עסוקים, אך אעשה את זה בקרוב. אתה יודע, צריך למצוא את זמן המתאים שכולם יהיו במצב רוח טוב ונוח." "רק שאל תקלקלי להם את מצב הרוח עם הפרשה שלנו." לגלג ראובן "סמוך עלי, אני יודעת איך להסתדר אתם." "דרך אגב," שאל ראובן "טרם דיברנו על הקרובים שלנו. יש לך אחים, אחיות?" "יש לי אחות קטנה ממני ושמה סיגל, היא בת 17, יש לי שני אחים גדולים, הצעיר יותר, בני, בן 23 הוא לומד רפואת עיניים בב"ח אסותא, ואילו האח הבכור שלי, יואב, הוא בן 24, הוא באמריקה, בצ'יקגו, הוא מנהל שם את אחד המפעלים של אבא ליצור תרופות." "מה יש לומר, משפחה מכובדת מאוד, ומה בקשר להורים שלך, מה שמם וגילם?" "אימי, רבקה, 45, היא התחתנה בגיל צעיר, ואילו אבא שלי, שמעון, הוא בן 47, ואני בת 22, עוד פרטים?" "תודה, עכשיו אני בקיא בעץ המשפחתי שלך. אני מניח שאת רוצה לדעת גם על המשפחה שלי." "נו, בוואדי," ציפי ענתה נמרצות "טוב, אז כפי שכבר סיפרתי לך אבי, משה, בן 55, הוא מהנדסן בניין ועובד בחברת בנייה גדולה בחיפה. אימי, אמיליה, שלוש שנים צעירה ממנו ועובדת כמורה לשפה הצרפתית בבית ספר תיכון בקרית אליעזר בחיפה. אחותי הצעירה, עליזה שנה צעירה ממני והיא עכשיו לפני גיוסה לצבא. אני תקווה שאת והיא תהיו חברות טובות. אז זהו זה בערך."

"נראה לי שלשנינו יש משפחות טובות, הדבר כשלעצמו כבר מבטיח קשרים טובים. ואתה כבר שוחחת עם הוריך עלינו?" "לא, אני אומר, כדי שאוכל לכלכל בתבונה את צעדי לעתיד, דבר ראשון, אני קודם כל רוצה לפגוש את הוריך, ונראה את תגובתם, את יחסם לכל החברות שמתקמת בינינו. אם זה יהיה חיובי, ולשביעת רצון של כולם, אז גם אני אתחיל לעבוד על הוריי." "הגיוני מאוד, ומה עם סלין?" "היא לא השתתפה בתשובתו" "אני עומד לפגוש אותה ביום שישי לכשתבוא לחופשת סוף שבוע מירושלים, שם היא לומדת צילום ואומנות הקולנוע בבצלאל" "מה אומר," נאנחה ציפורה "יש לי יריבה לא פשוטה. מי יודע, אולי במסיבות אחרות היינו יכולות להיות אפילו חברות טובות." "אני בטוח בכך," אישר ראובן.

*

באחר הצהריים של יום שישי סלין, שהגיעה מירושלים באה לבקר אצל משפחת שפירו ופגשה שם את ראובן. היא הייתה מאוד שמחה להתראות איתו. סלין הייתה לבושה, כדרכה, באלגנטיות צנועה וריח של בושם עדין אפפה אותה. השניים התנשקו וראובן שאל על שלומה. היא הייתה מלאה חוויות מהקורס הצילום שהיא לומדת בו בירושלים. "אתה מוכרח לבוא לראות איך עושים סרטים. מה שהצופים רואים בסרט, זה דבר אחד, אך כמה עבודה, ידע מקצועי שהבמאים, טכנאי התאורה והקול, הצלמים, וכמובן השחקנים צריכים להשקיע עד שמצלמים סצנה אחד, זה דבר אחר לגמרי. תשמעו זה ממש אומנות. המרצים נהדרים, הם עונים לכל השאלות שלנו. הם מציגים לנו סרטים שונים וגם מסבירים את המוטיבים, ומדגימים איך עשו את הסרט, ולעתים גם שואלים לדעתם של הסטודנטים. אך מעבר לכל יש שם חברה נהדרים מכל הארץ, רובם צעירים שרוצים ללמוד את המקצוע. האמת, אין הרבה קופצים בישראל לענף הזה." היא דיברה בהתלהבות ושוב הפצירה בראובן שיבוא לבקר אותה בירושלים.

"איך הצלחת להסתדר מבחינת הדיור?" שאלו אותה ההורים של ראובן. "מצוין. אני גרה עם עוד שתי בנות ברובע קריית שמואל, שזה לא רחוק מהאוניברסיטה שעל הר הצופים, ובסמוך לאוניברסיטה יש האולפן שלנו. כיף לנו, אוויר טוב והבנות השותפות לדירה נחמדות ואינטליגנטיות. VENE, VENE" (תבוא, תבוא) היא עוד פעם בקשה מראובן "אני אסדר לך שתוכל להיכנס, כי לא

לכל אחד נותנים. יש שם בעיות ביטחוניות." בהתחלה הוא ניסה להתחמק מלהבטיח לה שיבוא בתואנה שהוא מאוד עסוק בלימודים, אך כשמעו את התחוננים שלה, בסוף הוא נעתר לה. "טוב, אבדוק באיזה יום יהיה לי פחות לחץ בלימודים ואז אקפוץ אליך לירושלים, נהיה בקשר." היא נישקה אותו שוב ואחר כך כל המשפחה ישבו לאכול ארוחת ערב שבת.

ביום שלישי ראובן התקשר אל סלין בטלפון ושאל אותה עם מחר זה יהיה מתאים שיבוא אליה. "בסדר גמור," היא ענתה "כבר דיברתי עם האחראיים באולפן, הם הסכימו שתבוא לשיעור. אתה יכול לבוא ישר לאולפן. במודיעין יגידו לך איפה זה 'אולפן ב'. ביום רבעי מוקדם בבוקר הוא עלה על אוטובוס ונסע לירושלים. כל הדרך חשב והפך בדעתו איך הוא ייצא מהסבך הזה שהוא נתון בו בין שתי הנשים. הוא לא היה יכול להחליט בטרם דיבר עם הוריה של ציפורה. אם הם יקבלו אותו בצורה יפה ומשביעה רצון, ועם הוא יצליח להתחתן עם ציפי, אז הוא יעלה על דרך המלך. הרבה בעיות תפתרנה, מלבד, כמובן הקשרים שלו עם סלין. הוא לא יוכל הרבה זמן להתלבט ולרקוד על שתי חתונות. בנדון זה הוא קינא בערבים, שאצלם ביגמיה זה דבר מקובל..."

בהגיעו לירושלים הוא שוב לקח אוטובוס שהביא אותו אל בנייני האוניברסיטה שעל הר הצופים. לאחר חיפוש מה הוא מצא את האולפן בבית הספר "בצלאל" ששוכן בבניין רב קומתי, שם לומדת סלין. אולם נאמר לו שהשיעור בעיצומו ואין אפשרות להיכנס באמצע, אליו יהיה לחכות כ-40 דקות. "טוב," אמר לשרת, "אסתובב קצת בקמפוס, זה מאוד יפה פה." הוא יצא לטייל בין כתלי האוניברסיטה וגם התבונן במראה המרהיב שנשקף על נוף ירושלים ממרומי הר הצופים. כעבור חצי שעה הוא חזר לאולפן וחיכה שדלתות הכיתה שלה תפתחנה. בגמר השיעור התלמידים יצאו החוצה והוא הבחין ביניהם את דמותה בולטת ביופיה של סלין. "QULALA" היא אמרה שמחה "בואו חבר'ה, תכירו את החבר שלי מחיפה, ראובן. הוא בא, סוף, סוף לבקר אותי. המסכן לומד קשה בטכניון ואין לו זמן." ראובן נשק קלות על לחייה של סלין. "CMON VA LA SANTE? מה שלומך?" הוא שאלה "הכול בסדר, בשיעור הבא, לאחר ההפסקה תוכל להיכנס אתנו לשיעור ותתרשם מה שאנו לומדים. בינתיים אראה לך את הבניין הגדול הזה, את המחלקות השונות. זה לא פשוט, לומדים פה מאות תלמידים בכל מיני ענפים של אומנות, והקולנוע הוא רק אחד מהם." הם סיירו ארוכות ברחבי הבית הספר, אחר מכן סלין אמרה "אתה בטח רעב. בוא אזמין אותך למזנון." הם התיישבו לאכול וסיפרו זה לזו את חוויות שלהם בלימודים. "זה לא קשה ללמוד מתמטיקה ואלקטרוניקה?", "התעניינה סלין. "אודה את האמת," הוא אמר "זה קשה. בכלל קשה להיות יהודי, אך עוד יותר קשה להיות יהודיה. מה את אומרת?" היא צחקה צחוק לבבי ומתגלגל "אתה לא יודע כמה שאתה צודק, אני סבורה שלנשים יש יותר בעיות בחיים מאשר לגברים, אך למרות הכול לא הייתי מוכנה לשנות את המין שלי." "את היית רק מפסידה, לא היה יוצא ממך גבר יפה כמו שאת אישה יפה." "MERCİ POUR LA COMPLEMENT" היא אמרה נרגשת. היא הסתכלה על שעונה "בעוד כמה דקות יתחיל השיעור, אז בוא נזוז."

השיעור נמשך כשלושת רבעי השעה ובמסגרתו הוצג סרט וידיאו אמריקאי, בו תסריטים שונים של מצבים קשים ובעיות סבוכות במשפחות מעוררות. היה שם הרבה אלימות וסצנות קשות לצפייה. בסוף הסרט ראובן לא היה יכול שלא לשאול את המרצה "תסלחו לי, אני רק אורח פה, אך בכל זאת הייתי רוצה לשאול אותך, למה להציג חומר קשה כזה לתלמידים? אין משהו סולדי יותר, פחות אליים?" "אנו לומדים כל מיני סוגים של תסריט," באה תשובתו של המרצה "במקרה נפלת היום בחומר קשה. אתמול, למשל היה סרט שהיה כולו עידון ואהבה. אנחנו לומדים את ביטויי הרגש אצל השחקנים, את תגובתם, את הבעות פניהם, בקיצור את המשחק עצמו, בין שהוא מבטא שמחה ועליצות, בין שהוא עצוב וטרגי ואלים. צריכים לדעת איך לצלם אנשים במצבים שונים, גופים, אובייקטים, זה סודו של תסריט טוב באומנות הקולנוע." ראובן הודה למרצה על ההסבר. אולם אחרי השיעור כשיצאו לטייל ברחבי הקמפוס, הוא העיר לסלין "אצל האמריקאים פותרים הרבה בעיות בחיסול היריב בכדור של אקדח. נראה שלא מהססים הרבה לירות במישהו ככה סתם, או שזה רק בסרטים. מכל מקום להשיג כלי נשק באמריקה זה לא סיפור. אם כל העושר שיש להם, לא הייתי רוצה לחיות שם" "אני רואה שאתה מחבב יותר את הצרפתים?" "נו גם אצלם לא חסרים אנשים קשוחים וגנגסטרים."

"בוא נטייל קצת בגן הסלעים," היא אמרה "איפה זה גן הסלעים?" ראובן שאל "זה פה למטה." השניים ירדו בגרם המדרגות ולפניהם השתרעה טיילת נהדרת עם גינות סלעים מקושטת בערוגות פרחים רבים ושיחים בשלל צבעים. לאורך השבילים טיילו עשרות סטודנטים וסטודנטיות עם תיקי לימוד בידיהם. חלקם ישבו על המעקות. "זה פה העולם של הצעירים," אמר ראובן "לאו דווקא," השיבה סלין, "יש פה לא מעט סטודנטים אקסטרניים מבוגרים."

מעניין, איך התרשמת מהבית ספר?" "מצוין, עושה רושם שהכול כאן ברמה גבוה, בסוף יהיה ממך במאית סרטים גדולה." "אומרים שרצון זה כבר חצי הצלחה, והסינים אומרים שגם מסע של אלף מיילים מתחיל בצעד אחד קטן, ואני כבר הספקתי לעשות הרבה צעדים." "את צודקת, אדם צריך לעשות בחיים דברים שמעניינים אותך, אם זה אפשרי." "אני מקווה שאצליח, ועכשיו מה דעתך שנצא קצת לטייל בעיר, יש פה המון מקומות יפים לראות." "רעיון טוב," הוא אמר "חבל שלא באתי ברכב של אבי, אפשר היה לעשות סיור מקיף בכול העיר." "אין צורך, אפשר להסתדר גם בלי רכב, אז בוא."

הם הלכו לתחנת האוטובוס וירדו אל מרכז העיר למד-רחוב, ולאחר טיול של כחצי שעה בו התבוננו בחלונות הראווה של החנויות הם התיישבו ליד אחד השולחנות בבית אוכל קטן אך מעוצב בטוב טעם. השעה הייתה שעת הצהריים מאוחרת ולא היו הרבה אנשים במקום, למרות זאת הורגשה היטב נוכחותם של כוחות הביטחון. ראובן וסלין הסתכלו סביבם בערנות, שמא איזה טיפוס חשוד, עם כוונות זדוניות יסתובב לידם. "בקמפוס את הזמנת אותי, עכשיו אני מזמין אותך, מה את רוצה לאכול?" "לא חשוב, מה שאתה מזמין." "טוב, הוא קרא למלצר "שתי מנות המבורגר עם תוספות צ'יפס, סלטים וחמוצים." "מה אתם רוצים לשתות?" שאל המלצר "פעמים בירה מכבי" הוא אמר ופנה לסלין "עוד משהו?" "זה מספק בהחלט," היא אמרה.

בגמר הארוחה היא פנתה אליו ושאלה "מה אתה אומר על ירושלים? עיר יפה ומעניינת, הלא כן?" "בהחלט," ראובן אמר. היא המשיכה "אומרים ירושלים אלף פנים לה, היא עיר מיוחדת ואוכלוסייתה היא רב-גונית ביותר. יש פה טיפוסים מכל העולם, יהודים, ערבים, נוצרים, והמון, המון תיירים. היהודים עצמם שונים זה מזה בתכלית השינוי; מחרדים שנראים בדיוק כמו דרי השטיטלך במאה הקודמת אי שם בפולניה, ועד לחילוניים שמנהלים אורחות חיים מודרניים כמו בני אדם בתרבות מערבית באירופה ובאמריקה. רק מעניין אותי מה מחזיק את החרדים לשמור על שמרנותם האדוקה בעולם המשתנה שלנו? אנחנו כבר במאה ה-21, ומסביב עולם הטכנולוגיה והקדמה רוגש." "הם בזים לטכנולוגיה," ענה ראובן "מחרימים אפילו את הטלוויזיה שלפי דעתם מפיצה רק טומאה וכפירה. הם מרוצים בחלקם ומתכנסים עמוק בעולם הרוחני שלהם ומחכים לבואו המשיח. אני סבור שבשלב זה, או אחר תהיה פה התנגשות חזיתית בין שני העולמות. החילוניים לא יסבלו שמעוט קטן וקיצוני יכתוב בשבילם את אורחות חייהם." "בוא נחליף את הנושא," אמרה סלין "אני מתארת שאין לך הרבה זמן בימים אלה לעסוק בפעילות פוליטית ב-'שלוש עכשיו'." "את צודקת, הם דווקא הזמינו אותי מספר פעמים להפגין אתם לטובת ההתנתקות בעזה." "איזה עולם מוזר," היא אמרה "נוצר פה מצב פרדוקסלי שהשמאל מוצא עכשיו פרטנר בשרון, אבי ההתנחלויות, להיפרד מהשטחים." "באמת זה מהפכה אצלם," הוא השיב "והלוואי שגם בחוגי הימין יחול מפנה ויגיעו סוף, סוף למסקנה שהכיבוש רק משחית והורס אותנו. אך הבה לא נדבר על פוליטיקה."

אחרי כמה דקות של שתיקה פתאום היא שאלה "מה דעתך שתישאר פה ללילה?" "ללילה?" הוא אמר מופתע "איפה?" "כבר נמצא מקום," היא אמרה במבט רב משמעות. למרות שבקשתה לא הייתה לגמרי בלתי צפויה, הוא לא היה יכול להיענות לה. הוא חשק בה עזות, אך לא היה לו לב לנצל את תמימותה. הוא אמר כמעט בגמגום "לא, לא, זה בלתי אפשרי, אני כל כך עמוס בלימודים ונמצא בפיגור רציני. עלי לחזור הביתה להתכונן. בין כך הפסדתי היום יום לימודים." הוא הבחין באכזבה שהתיישבה על פניה, אך זה עדיף מאשר להסתבך עוד יותר עמוק במצב מביך בטרם התבשלה אצלו החלטה לאן פניו מועדות. "טוב," היא אמרה החלטית "איך שאתה רוצה." היא קמה מהשולחן ואמרה "אז נלך עוד קצת לטייל, אחר כך אחזור לביתי ואתה לחיפה." הוא משך בכתפו ואמר "מה לעשות?, לא יכולים להעדר הרבה מהלימודים." הם עוד טיילו שעה קלה ברחוב, אחר כך הוא אמר לה "אני מתנצל שזה היה רק ביקור קצר, בפעם הבאה נחזיר מה שהמצנו." "נו טוב, נעזר בסבלנות, אמרה סלין מאוכזבת. הם שוב התנשקו קלות והשנים נפרדו לדרכם.

למחרת היום ציפי בא אליו בחיך רחב על פניה "דיברתי עם הוריי. כבודו מוזמן אלינו בשבת לארוחת צהריים. אבוא לקחת אותך מהבית."

פרק רביעי

הרובע היוקרתי של העשירי חיפה, דניה, הופיע לפנייהם בעת שרכבם טיפס למעלה על המורדות המערביים של הר הכרמל. אחרי סיבובים מפותלים רבים הם הגיעו לאזור של וילות מפוארות וציפי עצרה את הרכב ליד בית גדול מידות שהיה נבנה על שלוש מפלסות. את הבית עקפה גדר לבנה ובנויה, מעוטרת בקישוטי פיסול רומיים. מסביב לבית הייתה גינה ונהדרת מעוצבת להפליא עם צמחי ערער בכל גוני הירוק. צפי העמידה את הרכב מול שער גדול עשוי כיפופי ברזל אומנותיים, ולאחר ששלחה אותה אלקטרונית במפתח שלה, השער נפתח לרווחה והיא החנתה את הרכב ליד שתי מכוניות חדישות, כנראה של הוריה, שחנו שם בחניה. הם יצאו מהמכונית וציפי לחצה על הפעמון של דלת הכניסה. כעבור זמן הדלת נפתחה והוריה של ציפו עמדו בפתח לבושים בהידור עדין. אביה, שמעון, גבר בגיל העמידה, גבה קומה, שערותיו כסופות, היה לבוש בחליפה כחולה והיה ענוב עניבה אדומה. את ידו הימנית קישטה טבעת זהב גדולה. אשתו, רבקה, נמוכה ממנו כמעט בראש, לבשה שמלה שחורה מעוטרת בקישוטי תחרה לבנים וענדה שרשרת של פנינים. שערותיה היו מסודרות בקפידה. שניהם לחצו את ידו של ראובן בחמימות וציפי אמרה "נא תכירו את ראובן, חברי לכיתה." ההורים ביקשו משניהם להיכנס פנימה אל הסלון. הסלון היה רב מידות, חלונותיו הגדולים שנשקפו לים היו מכוסים בוילונות מאריג דמשק כבדים בצבע אדום כהה, מעוטרים בשוליים זהובים. בפינה עמד פסנתר כנף שחור. את מרכז החדר תפסה מערכת ריהוט מודרנית. השולחן היה עשוי מזכוכית ומאלומיניום. הכורסאות והשפה היו מעוצבים מסגנון אולטרה מודרני.

רבקה בקשה מהם להתיישב מולם על הספה הגדולה ופתחה "בתינו מספרת שאתה עוזר לה הרבה בשיעורים?" ראובן חיך "זה נכון, אך זה ההדדי, גם היא עוזרת לי לא מעט. אתם יודעים בהתחלה התפלאתי שגם בחורות לומדות אלקטרוניקה ומחשבים, דבר שהיה נחשב בעבר למקצוע גברי." "אז מה אתה אומר, גם נשים יכולות להתמודד עם האתגר הזה?" "שאל שמעון "עובדה", ענה ראובן "הנה בתכם ציפי מצטיינת בכך. קשה לה, כמו לכולנו, אך היא עומדת בכבוד בלימודים. היא חרוצה ונעולה למטרה להשיג תעודה של מהנדסת." "דברייך מאוד מעודדים ומחמיאים לנו. ומה התוכניות שלך לעתיד?" שאל שמעון "אי אפשר לרתום את העגלה לפני הסוסים", העיר ראובן "קודם נגמור את הלימודים ואחר כך, עם התעודה ביד הרבה דלתות יהיו פתוחות לפניי." ומיד הוא תיקן את עצמו "לפנינו." "הגיוני למדי", אמרה רבקה. "ציפי סיפרה גם שאתה חבר פעיל בתנועת 'שלום עכשיו'" "אמת ויציב ואני לא מתבייש בזה." "מה יש להתבייש? להיפך, אתה צריך להיות גאה בכך", שמעון אמר להפתעתו הגמורה של ראובן "כולנו רוצים בשלום." "כן, בהחלט", השיב ראובן "כולם רוצים בשלום, אך לפי תפיסה שלהם. יש כאלה שרוצים שלום בתנאי שכל השטחים הכבושים יישארו בידינו, והערבים יישבו בשקט. לעומתם יש כאלה, ובתוכם אני, שחושבים שצריכים למצוא פשרה עם הערבים ולהפסיק את הקזת הדם ההדדית שנמשכת כבר מאה שנה. לא מזמן קראתי בעיתון שכל משפחה חמישית בארץ נתנה קורבן למלחמות, או למעשי טרור." "עצוב, עצוב", אמרה רבקה "אך נפסיק לדבר על ענייני פוליטיקה ונצא למרפסת לשאוב קצת אוויר צח."

הם יצאו למרפסת רחבת הידיים, מקושטת בעציצים רומיים גדולים ובהם צמחים פרחים צבעוניים רבים. הים הכחול השתרע לפנייהם ואופקיו נעלמו באין סוף המרחקים. "ואללה! יפה פה", אמר ראובן תוך נשיפה עמוקה של אוויר ים לריאותיו והניח את ידו על כתפה של ציפי "מקום נפלא!" "אז נשב פה קצת", אמרה רבקה והצביעה על כורסאות הלבנות הקלויות והנוחות עם כריות ישיבה. הם ישבו על המרפסת היפה ושוחחו על ענייני דה יומה, על הטכניון, ועל משפחתו של ראובן. "אז אתה הולך בעקבות אביך", שאל שמעון "שגם הוא מהנדס שלמד פעם בטכניון?" "התפוח לא נופל רחוק מהעץ", הודה ראובן "בכלל, זה היה אבי ששידל אותי להמשיך בלימודי אחרי הצבא." "שמענו שנפצעת בקרב בעזה וכמעט נהרגת שם", אמרה רבקה. "כן, סיפרתי לציפי שהיה לי מזל של מן השמיים, זה היה נס שניצלתי." "אנחנו מבינים עכשיו למה שאתה כל כך נגד מלחמות", אמר יעקוב. "הייתי נגדן לפני כן, עכשיו, ואהיה נגדן גם בעתיד."

לאחר כחצי שעה ציפי הציעה לעבור לחדר האוכל "אימה הכינה לכבודך משהו טעים, בטוחה שתאהב את התבשילים שלה." כל המשפחה נכנסו לחדר האוכל והתיישבו ליד שולחן ערוך יפה ובטוב טעם. משרתת לבושה בשמלה שחורה כשאת ראשה עיטר קישוט ראש, הגישה להם את המנות. ליד מערך הצלחות שלו היה מונח סט של כלי אוכל וראובן לא בדיק ידע באיזה כלי להשתמש לכל סוג של מאכל, אך ציפי רמזה לו בעדינות במה לבחור. "ציפי סיפרה לי על המשפחה שלכם", אמר ראובן "על אחותה

סיגל, על שני האחים שלה. איפה הם?" "אתה יודע", ענתה אימה שלה, "אחרי עשרים שנה של נשואים הילדים לאט, לאט עוזבים את הבית וכל אחד הולך לדרך. אני רק מקווה שהבנות לאחור נישואיהן לא תתרחקנה יותר מדי, כך שנוכל לשחק עם הנכדים שלנו." "אצלי לא תהיה סכנה כזאת מאמי, אני נשארת בחיפה." "לאחר הארוחה המשפחה עוד שוחחו ביניהם זמן מה עם ראובן. ציפי אמרה בהסתכלה על שעונה "חושבני שהגיע הזמן שאחזיר את ראובן הביתה אל חיק משפחתו. אני אחזור בערב." ראובן נטל פרידה מההורים והודה להם בקרב לב על הכנסת אורחים הלבבית. "ציפי סיפרה עליכם בהרחבה, אף על פי כן היו לי הרבה הפתעות פה. אני שמח שיש לה הורים כאלה נחמדים ובית כל כך יפה." "תודה לך", אמרו שמעון ורבקה "אתה אורח רצוי בביתנו ותבוא אלינו בכל עת שתרצה." "תודה לכם שוב", הוא אמר ושני הצעירים עלו לרכב ונופפו לשלום. ציפי התניעה ואחרי זמן קצר הם נעלמו בדרכי הכרמל.

בדרך הוא אמר לה "נראה לי שעשית עבודה הכנה יסודית אצל ההורים שלך. מעניין, מה הם חושבים עלי עכשיו." "לא הספקתי לדבר אתם, אך אני בטוחה שהשארית עליהם רושם טוב." "אני עדיין חושש מהבדל המעמדות בינינו", אמר ראובן. "אנחנו אנשים עשירים אבל לא סנובים", השיבה ציפורה "בכלל אבי התחיל את הקריירה שלו כעובד מן המניין באיזה מפעל קטן, אך חריצותו ושקדנותו ושכלו החרף, ואולי חוש המסחרי ויחסי האנוש שלו הביאו אותו למה שהוא היום, אדם מבוסס. את הונו הוא לא קיבל בירושה, או שזכה בו בקזינו. הוא עבד קשה כל החיים שלו." "כל הכבוד", אמר ראובן מהורהר. "אז אולי תנהג קצת", הציעה ציפי לאחר זמן. "אמרתי לך את דעתי בנידון. אחרי החתונה, אם תרצי, אני אהיה הנהג שלך." "טוב, אז אני כבר מכינה את שמלת הכלה, ואתה תכין את החליפה שלך." "כל זה שאני אהיה הנהג שלך?" "נכון", היא אמרה בחיוך "אז בשביל מה?" שניהם פרצו בצחוק. כשהגיעו לביתו של ראובן היא שאלה "מה דעתך לצאת הערב?" "SORRY HONEY, אני צריך להתלבש על הלימודים, אני בפיגור. גם את צריכה ללמוד, אנחנו עדיין לא בירח הדבש." "אתה צודק", היא אמרה ונשקה אותו "אז להת. עד מחר." הוא יצא מהרכב והיא חזרה לביתה. הוא לא הזכיר לה, אפילו לא ברמז, את ביקורו בירושלים אצל סלין ואת ההזמנה שלה לבלות אתו את הלילה. יש דברים שהשתיקה יפה להם, אולי יבוא יום והוא יספר לה את הכול. בינתיים העסקים עם ציפי מתנהלים בסדר וזה מה שחשוב.

*

בשבת הבאה, לפני הצהריים ראובן ראה שהוריו נינוחים. אביו קרא בעיתון ואמו הייתה עסוקה בסריגה. הוא אסף בליבו אומץ ואמר "אבא ואמא, יש לי משהו חשוב להגיד לכם." אביו הסיר את משקפי הקריאה מעיניו, הניח את העיתון מידו, והתבונן בבנו. כך עשתה גם אימו עם הסריגה. "קשה לי להגיד זאת", פתח ראובן "אבל יש לי חברה חדשה. היא לומדת אתי בטכניון. היא צעירה יפה וחמודה. אנחנו עוזרים זה לזה מאז התחלת הלימודים ופשוט התאהבנו." "מי היא הבחורה הזאת?" התעניינה אמו אמיליה "טוב, קוראים לה ציפורה. היא בת של משפחה עשירה ומבוססת מאזור דניה. בשבת שעברה היא הזמינה אותי לבקר אצלם ואני נענית להזמנתה. הוריה קיבלו אותי בלבביות. למרות העושר שלהם הם אנשים פשוטי הליכות ומאוד נחמדים, ולא הרגשתי שום נחיתות כלפיהם." "אם אני מבין נכון", אמר משה "אתה רוצה להפסיק את יחסך עם סלין. הלא חבל? היא בחורה יפה ופקחית, חרוצה ומנומסת. היא כמעט שייכת למשפחה. היא עוד מעט תסיים את הקורס לאומנות הקולנוע ומי יודע, אולי פעם היא תהיה אישיות חשובה בשטח זה." "אתם מוכרחים להאמין לי אני במצב של התלבטות קשה וטרם החלטתי סופית מה אעשה בעניין. דבר אחד ברור שאם אצליח להתחתן עם ציפי, העתיד שלי יהיה מובטח, לפחות בעניין כלכלי. לא אצטרך לעמול ולהתחיל להתבסס בצורה קשה. אנחנו שנינו נהיה מהנדסים, ואני מתאר שהוריה יעזרו לנו כמיטב יכולתם."

"בענייני אהבה קשה לתת עצות", אמרה אמיליה "לפעמים השכל מתגבר על הרגש, ולפעמים להיפך. מכל מקום אינך חושב שזה ישבור את ליבה של סלין כשהדבר ייודע לה. היא בחורה רגשית מאוד." "האמת שגם אני חושש מזה, לכן אני מבקש מכם לא להזכיר שום דבר בפניה, כל זמן שלא החלטתי סופית בעניין." שני ההורים הוציאו אנה מליבם.

"כן, אבא", אמר ראובן לאחר הפסקה "רציתי כבר מזמן לשאול אותך, אך לא העזתי, איך הכרת את אימא?" משה שקע בהרהורים ועיניו הצטעפו שנזכר באירועים בעבר הרחוק. "הכרתי אותה במסיבת חברים. היא הייתה היפה בבנות. אנחנו הרבינו לטייל בפריז, במונטמר, על הבולורדים היפים, אך בעיקר

על גדות הסיינה. אלה היו מקומות רומנטיים באמת, והאהבה בינינו הלכה ופרחה. אף פעם לא חשבתי לקחת מישהי אחרת במקומה. "פריז היא בירת האהבה," אמרה אמיליה בהזכרה בנוסטלגיה בימי נעוריה, "אין עם שאוהב את הרומנטיקה, את הבילויים, ואת חיי חופש כמו הפריזאים." "זה היה נכון פעם, השיב משה" אך פריז של היום זה כבר לא זה. היא מלאה עם עשרות אלפי זרים, בעיקר ערבים. זה כבר לא אותה האווירה ששררה פעם שם. "אז תביא את ציפי אלינו לביקור," אמרה אמיליה לאחר זמן "שנכיר אותה." "בהחלט אעשה את זה בקרוב מאוד." "אך אל תביא אותה סוף השבוע בעת שסלין עלולה לבוא אלינו." "זה מובן מאיליו." הוא אמר.

ביום ראשון ציפי וראובן נפגשו במנזה. הוא שאל אותה "האם את אשת בשורות טובות?" "אפשר להגיד שכן וכפי שאמרתי לך אתמול, הוריי התרשמו ממך מצוין ועכשיו תורך להזמין אותי אל הורים שלך." "גם אני דיברתי עם הוריי וגם הם רוצים לראות אותך. העליתי בפניהם את הבעיה עם סלין. הם טענו שבענייני אהבה קשה לתת עצות ואני מספיק בוגר שאוכל להחליט בעצמי במי אני בוחר לחיות אתה את החיים שלי. מכל מקום אני מבקש ממך כמה שפחות להזכיר בפניהם את סלין. היא עדיין באה לבקר אצלנו מדי פעם והוריי ראו בה את כלתי לעתיד." "סמוך עלי יש לי טקט, ומתי אתה רוצה שהביקור שלי יתקיים?" "אדבר אתם על כך ונודיע לך, בסדר?" בסדר גמור. היא ענתה. למחרת הוא הודיע לה שהיא יכולה לבוא כל ערב, פרט ליום שישי ושבת. כמובן צריך לידע אותם יום לפני כן. "אין שום בעיה," ענתה ציפי "אני כבר רוצה להיות אחרי הדברים הפורמליים אלה ולהיות חופשייה לעשות אתך משאני רוצה." "מעניין מה את רוצה לעשות אתי?" תהה ראובן "אני סומכת על הפנטזיה שלך." "אנחנו נפגשים יום-יום ואין לי אפשרות לפנטז עליך." "טוב, אז נעשה הפסקה עד שניפגש אצל ההורים שלך. לפחות תיארתי אותי לפניכם בצורה חיובית?" "אמרתי להם שאת מכשפה, יש לך קרניים, ואת מטרוללה על כל הראש..." "המלצה יותר טובה כבר אי אפשר לתאר, ליצן שכמוך. טוב אני כבר מתרגשת לראות אותם, לפחות שיראו איך נראית מכשפה אמיתית." "רק תבואי בלבוש סולידי," התראה בה ראובן. "אבוא בלבוש של ז'אן ד'ארק לפני שהעלו אותה על המוקד." "זה יהיה ממש מתאים..." הסכים אתה ראובן. השניים נפרדו ברוח טובה.

הפגישה בין ציפורה לבין ראובן וההורים שלו התקיימה ביום רביעי באותו שבוע. ציפי לחצה את ידיהם של ההורים וניכר היה בפניה שהיא לא מעט מתרגשת. הלבוש שלה היה באמת צנוע; בחצאית כחולה עם פסים מקופלים ובחולצה לבנה ורקומה, היא הייתה יותר דומה לחניכה של ליצאום צרפתי לבנות, מאשר לתלמידת הטכניון החיפאי. בידה האחת היא החזיקה זר של ציפורנים אדומים וריחניים, ובידה השנייה קופסת בובבונאיאר גדולה שהכילה שוקולדות מובחרות. "בבקשה, זה בשבילכם," היא אמרה. "תודה רבה לך," אמרה אמיליה "נא לשבת."

היא התיישבה אל מול ההורים בכורסא רחבת מידות. "ראובן, למעשה סיפר עליך את הכול," פתחה אמיליה "סליחה," התערב ראובן "כמעט את הכול." "טוב," השיבה אימו בחיוך "הכמעט הזה היה מספיק בשבילי. אז אתם חברים טובים?" היא שאלה והחליפה את מבטה פעם על ציפי, ופעם על בנה. "יותר מחברים," ענה ראובן "אנחנו עמיתים ועוזרים זה לזו בשיעורים." "ראובן גם סיפר לנו על הורייך. אנחנו ותיקים בחיפה, אך כמובן לא מכירים כל אחד. מה שם המשפחה שלך?" "קפולסקי." היא ענתה "אה, זה הקונדיטור המפורסם?" "לא, זה רק מקרי, מכל מקום אבי נולד בפולניה." "הגידי ציפורה, או יכול אני לקרוא לך ציפי?" שאל אותה אביו של ראובן, משה "כרצונך," השיבה ציפי בחיוך "אז אביך הוא תעשייתן, וזה לא מפריע לכם שאנחנו אנשים מהמעמד הביניים?" "את אותה השאלה שאל אותי ראובן," היא אמרה "הסברתי לו כי קודם כל אם אביך מהנדס הוא כבר לא אדם פשוט. להיות מהנדס צריך השכלה, אמביציה, שיקול דעת רציני, וצריך להיות גם מוכשר. לא כל בר בי בר יכול להיות מהנדס. שנית, גם ראובן וגם אנכי רוצים להיות מהנדסים ולא חושבת שאנחנו נהיה במשהו נחותים בכל בעל הון, אם זה מה שאתה מתכוון. אנו אוהבים זה את זה לא בגלל ההורים שלנו, אלא בגלל שמצאנו חן בעיני אחת השני. סיפרתי לו שאבא שלי היה פועל פשוט ועבד קשה מאוד בחייו והגיע למה שהגיע בזכות חריצותו ושכלו. הוא ידע איך להסתדר בחיים. הוא לא נולד במשפחה עשירה."

מבלי שייגידו לה את זה בפנים, הופעתה והצורה החלטית שציפי דיבר בה מצא חן בעיני ההורים. הם ראו שהיא לא סתם נערה פוחזת, אלא אישה צעירה עם שכל בקודקוד. "אז את מצליחה להתמודד עם הקשיים במתמטיקה?", שאל משה "בעזרת השם כן, אך גם בנכם עוזר לי לא מעט." "זה שאת אומרת 'בעזרת השם', האם זה מעיד שאתם שומרי מצוות," שאלה אמיליה. "לא בהכרח," ענתה ציפי "אנחנו

שומרים על המסורת היהודית. "אתם גרים בבית מאוד יפה, סיפר לנו הבן, כבר מזמן?" "זה כמה שנים, הורי, וגם אני תמיד חלמנו על בית כזה שצופה לים. כשאני מסתכלת החוצה מהחלונות יש לי ההרגשה של ציפור במעופו." "יש לך נפש פיוטית," אמרה אמיליה "את אוהבת שירה?" "בהחלט, קראתי הרבה שירים של רחל, ביאליק, צ'רניקובסקי, אלטרמן, מי עוד? כן, נתן יונתן וגם של משוררים זרים." "אהבת ספרים ושירה מרחיבים דעתו של אדם, אני מאוד שמחה לזה שאת אוהבת שירה," אמרה אמיליה "לפני שנים קראתי הרבה, אולם, את יודעת, אדם מזדקן ועם השנים הראיה נחלשת, אז אני קוראת פחות, הרבה פחות. ואת מצליחה לקרוא לפעמים?" "בתיכון דווקא קראתי הרבה, אך עכשיו הלימודים כה קשים שלוקחים את רוב הזמן, וכדי לאורר קצת את הראש אנו יוצאים מדי פעם עם ראובן." "שמנו לב," אמר משה "שבנינו נעדר הרבה מהבית, עכשיו לפחות אנו יודעים עם מי." "נו, גם אתם הייתם פעם צעירים ויצאתם לטייל." אמרה ציפי. ההורים הנהנו בראשם. אמיליה הגישה קפה ריחני ועוגות טריות.

ציפורה שאלה "ואתה אדון משה, גם אתה חסיד של שירה וספרים?" שאלה ציפי אחרי זמן מה "היו זמנים שקראתי הרבה, היום אני בעיקר מתעניין בפוליטיקה. יש לי ההרגשה שאם אני לא קורא בעיתונים ואת כל הפרשנויות שבתוכם, ולא מסתכל בחדשות בטלוויזיה, אז הם לא יכולים להסתדר בלעדי שם למעלה בחוגי הממשלה. איך אחרת אתן להם עצות מה לעשות?" "אני מתארת," אמרה ציפי "שאתה לא מדבר ברצינות." "פה בארץ שלנו," השיב משה "כל יהודי מומחה לפוליטיקה, כל שני מעיד על עצמו שהוא יכול להיות רמטכ"ל, וכל שלישי יכול להחליף את ראש הממשלה." "טוב," ענתה ציפי "אנחנו עם קטן, אך דינאמי מאוד, וכל משמחליטים בממשלה נוגע ישירות לכל אחד מאתנו." שיחת ההכרות בין ציפי להוריו של ראובן נמשכה עוד כחצי שעה. אחר כך הצעירים התנצלו ויצאו ביחד את הבית.

"אז מה אתה חושב עליה?" שאלה אמיליה את בעלה. "היא נראית בחורה בסדר גמור" הוא אמר "ואתה לא חושש מההורים העשירים שלה?" "מה יש לחשוש? הם יתחתנו אחת עם השני ולא עם הורים." "טעות בידך," ענתה אמיליה "קשרי המשפחה מאוד חשובים." "לא ניראה לי שיהיו קשיים מיוחדים בנידון. זה שהם עשירים זה יכול להיות אולי לטובה." "טוב, 'QIE SERRA,SERRA' מה שיהיה, יהיה" אומר השיר, קשה לחזות את העתיד, אני רק חוששת על סלין, היא יכולה להגיב קשה שהוא כבר לא אוהב אותה." "בחיים הכול יתכן," אמר משה "היא בחורה יפה ותמצא לה חיש מהר גבר אחר." "CE LA VIE," נאנחה אמיליה.

פרק חמישי

הזוג, ראובן וציפורה המשיכו לבלות. הם יצאו לסרטים, לנשפי ריקודים, לטיולים וגם לפעמים עשו סקס... וקיוו שבגמר הסמסטר הראשון הם יוכלו להתחתן. אולם לאחר שבועיים לראובן חיכתה הפתעה. סלין באה לבית שפירו ובישרה בשמחה ובהתלהבות שהיא גמרה את הקורס שלה בהצטיינות בבחינות. היא החליטה על המשך הלימודים שלה בחו"ל, וכמובן בחרה את צרפת. "אני כבר התקשרתי לפריו לאקדמיה לאומנויות לקבל פרטים. ההשתלמות תתחיל בעוד שבועיים, ותימשך שנתיים." "זה ממש נפלא" אמרו כולם. כול בני המשפחה באו לנשק אותה ואיחלו לה מזל טוב. "ואיפה תגורי בפריז?" שאלה אמיליה "זאת לא בעיה", היא ענתה "לא חסרים לי שם קרובים וידידים שאוכל אפילו לאכול אצלם. אבל אתם תחסרו לי מאוד." "ראובן ניגש אליה ונתן נשיקה גדולה על פניה "אבוא לבקר אותך." היא עשתה תנועה של ביטול בידה "בקושי באת לבקר אותי בירושלים, איך תבוא לפריז?" "אבוא מיד בהתחלת ימי החופשה בסיום הסמסטר." הוא אמר, אך בסתר ליבו הוא שמח כי סלין לכשתחזור לפריז היא תהיה עסוקה מאוד בלימודים, ואולי תמצא שם אהבה חדשה.

סלין אכן נסעה לפריז וכול משפחתה וגם משפחת שפירו באו ללוות אותה לשדה התעופה. היא בכתה הרבה וראובן לא ידע אם היו אלו דמעות של אושר, או עצבות. הוא ניגש אליה לפני עלייתה למטוס וחיבק אותה חזק אל ליבו ונשק אותה. הוא לא היה יכול להיות אדיש אליה, הרי הם לא מזמן היו מאוהבים זה בזה. כאב חזק, כמו הכדור שכמעט חדר לליבו, תפס אותו. היא עלתה במדרגות שהובילו אותה למטוס בעיניים בוכיות. לאחר כחצי שעה היא כבר הייתה בדרכה לעיר האורות וראובן לא ידע את נפשו מה בעצם הוא רצה מעצמו.

לאחר שבועיים התקבל מכתב מסלין. במכתב היא סיפרה על לימודיה באקדמיה הפריזאית, על הרמה הגבוהה של המוסד הזה, ואיך היא התקבלה שבשמחה על ידי קרוביה שם. 'פריז היא עיר גדולה ותוססת והחיים שונים פה לגמרי מאשר בירושלים. יש פה כמה אנשים צעירים באולפן שאני מכירה, כולם נחמדים וידידותיים אלי. נשיקות לראובן ולכל המשפחה, סלין.' ראובן קרא את המכתב ברגשות מעורבים ושמח שהיא הצליחה להסתדר בפריז. הוא כתב לה מכתב קצר ברוח זו.

*

בערב אחד ציפורה ואמה, רבקה ישבו לאכול ארוחת ערב בביתן, כשרבקה שאלה את בתה "אז מה קורה אתכם, אני מתכוונת בינך לבין ראובן, את לא מרבה לדבר עליו לאחרונה. אחרי שתיקה קצרה ציפורה ענתה "וכן, יש בעיות." "איזו בעיות?" תהה רבקה "טוב הוא עדיין מחזיק את הקשרים עם חברתו הקודמת שקוראים לה סלין. היא עכשיו בפריז ולומדת שם באקדמיה לאומנות הקולנוע. כנראה שהוא עדיין אוהב אותה." "ומה את עושה בעניין הזה, אם מותר לי לדעת?" ציפורה הפסיקה לאכול וקמה מהשולחן, היא אמרה במרירות "האמת, לא הרבה. בינתיים מתאפקת." "אני מתארת שאת אוהבת אותו, אך אני במקומך הייתי מעמידה אותו במקומו, והייתי אומרת לו בצורה שזה לא ישתמע לשתי פנים "תראה חביבי, עליך להחליט בין שתינו, ומוטב שתעשה זאת במהרה." ציפורה חיבקה את אימה ונשקה אותה בפנים "את אימא נהדרת, כל כך דואגת לי," "נו, מי ידאג לך אם לא אני."

לאחר מספר ימים בהפסקת צהריים ציפורה ניגשה לראובן ואמרה לו "בוא, נשב קצת בחוץ אני רוצה לדבר אתך." הם יצאו לגן של הטכניון והתיישבו על ספסל "אתה יותר מדי שתקן בזמן האחרון." היא פתחה "מותר לי לדעת מה הסיבה?" ראובן משך בכתפו "שום דבר מיוחד." "אני מבקשת ממך שתהיה גלוי וכנה אתי, אנחנו הרי עומדים בקרוב להתחתן וזכותי לדעת היכן העניינים עומדים. אולי השתיקה שלך קשורה בסלין?" "את צודקת, אני בן אדם שלא יודע להחליט", הוא אמר לה תוך שהוא עשה תנועה נמרצת באגרופו הימני בכף ידו השמאלית "סלין עכשיו בפריז, היא יצאה לשם כדי להשלים את התואר שלה באמנות הקולנוע. היא כותבת לי משם מכתבים מלאי רגש, אהבה וגעגועים אלי. היא אפילו שלחה לי שיר באינטרנט 'ONLY YOU'. איך אני יכול להודיע לה שמצאתי אחרת ואני כבר לא אוהב אותה? הלב שלי נשבר."

ציפי הסתכלה עליו בתדהמה "חשבתי לתומי שכבר גמרת אתה והעניין הזה הוא אחרינו. בבקשה ממך, אתה כבר לא ילד קטן, אז תחליט! זה מאוד לא נעים לי, ואפילו מביך אותי, מה אגיד להורי? בלבילתי להם את המוח שאנחנו מאוהבים ורוצים להתחתן, והנה אתה טרם החלטת, אני, או היא!" מאחר שהוא לא ענה ציפי אמרה לו נמרצות "אני רואה שאתה עדיין מתלבט, מכל מקרה אני לא מוכנה יותר לנגן כינור שני בתזמורת הזו, לכן החלטתי כי עד שתחליט סופית בנדון, דרכנו ייפרדו, עם כל המשמעות שבדבר." "את צודקת ציפי. תני לי עוד כמה ימים בעניין." "היא קמה מהספסל עם פנים זועמות "מצידי תחשוב כמה שאתה רוצה, כבר נשבר לי. יש גבול לכל תעלול!" אמרה ועזבה אותו בכעס.

כשבוע ימים אחרי המקרה הזה, ראובן ישב בחדרו והכין את שיעוריו כששמע את קולה של אימו אמיליה קוראת לו מהסלון הסמוך, "בוא ראובן, בוא מהר." "הוא קם מהשולחן שלו שהיה עמוס ספרי לימוד ונכנס לסלון. "ראובן, בוא תקרא את זה", אמרה והושיטה לו גיליון של עיתון צרפתי "לה מונד" המגיע בקביעות אליהם הביתה. בעמוד השלישי אמיליה הצביעה על מאמר שנשא את הכותרת:

"תלמידה ישראלית שלומדת באקדמיה לאומנויות הצילום וקולנוע בפרזי זכתה בתפקיד ראשי בסרט צרפתי חדש בשם 'מלכות השמיים' בו היא מגלמת את דמותה של שרולטה האגדית. הסרט יופיע על מסכי הקולנוע בעוד כחצי שנה."

בהמשך המאמר נאמר: "הצעירה היפיפייה הישראלית, ילידת צרפת, שהגיעה לאקדמיה לא מזמן זכתה לתשומת ליבם ולהתעניינותם של אמרגנים ואנשי תעשיית הסרטים בצרפת שגילו בה עניין רב. הקשר בין האמרגנים לבינה נוצר תוך העבודה שלה בבימוי סרטים שהיא בעצמה עורכת אותם. מביני עניין מנבאים לצעירה עתיד מזהיר" במרכז המאמר הופיע במסגרת תמונתה של סלין. ראובן עוד פעם בחן בקפדנות את התמונה בעיתון. "זה ללא ספק סלין", הוא הניח את העיתון מידו וחזר לחדרו, התיישב על כיסאו והניח את ראשו בין ידיו. עכשיו הוא היה לגמרי מבובל. "לכל השדים והרוחות", הוא קילל חרישת "אתה לא יכול ליהנות מכל העולמות. אם לא תחליט במהרה, אתה תמצא את עצמך בין שתי כיסאות על הארץ. הוא רצה להמשיך בלימודיו, אך הכול התבלבל אצלו, ראשו היה קודח. הוא נתן מכה גדולה באגרופו על השולחן, קם וחזר לסלון ואמר לאימו כמעט בקול של בכי "אימא, את אישה החכמה, תעזרי לי. אני אוהב שתי נשים וזה בלתי אפשרי. ציפי אמרה לי שהיא לא יכולה יותר להשתתף במשחק הזה, והיא רוצה להפסיק את הקשרים בינינו. עלי להחליט ובמהרה. כשראיתי את תמונתה של סלין בעיתון לבי נחמץ. אלוהים כמה שהיא יפה!"

"נו, חביבי", אמרה אימו "אמרנו לך זאת גם לפני זה. היא לא רק שהיא יפה, היא גם טובה ומסתבר שהיא גם כישורנית מאוד והיא אוהבת אותך, אך אתה בחרת בציפי בתקווה בהתעשרות מהירה. יש אנשים שאין להם אף אחד את מי לאהוב, אז מצבך עוד טוב, אך לא להרבה מזמן. כי אם תמשיך ככה אז בסוף גם לך לא תהיה אף אחת, שתיהן יראו לך אצבע משולשת. אני תקווה שסלין לא יודעת עליה." "שמעי, אימא, אני חושב שאסע לפרזי לבקר אותה, ממילא הבטחתי לה את זה ונראה היכן העניינים עומדים." "תסלח לי, בני היקר", אמרה אמיליה בתוקף "עכשיו גם אני לא מבינה אותך. אתה רוצה לנסוע לסלין ולהגיד לה מה? שאתה עדיין אוהב אותה ורוצה להתחתן איתה מיד שתגמור את הלימודים שלה---ואם היא תגיד חן, אתה תחזור הביתה ותגיד לציפי שגמרת אתה? אני מבינה נכון?" ראובן לקח נשימה גדולה ואמר "בהחלט." "טוב, אז תיסע, אני מקווה שאתה יודע מה אתה עושה. בכל אופן תדבר גם עם אביך בעניין." "כן, חושבני שגם אבא יסכים לזה."

כעבור שבוע ראובן היה בדרכו לפרזי. כל הדרך במטוס הוא חשב איך הוא ייצא מהתסבוכת הזאת. הוא התרגש לקראת הפגישה עם סלין, ולא ידע בדיוק איך להסביר את עצמו. הוא החליט על ביקור פתע, מבלי להודיע לה מראש על בואו. רצה להפתיע אותה. האמת, לא היה בטוח איך היא תקבל אותו. היא עכשיו סלבריטי בפרזי, בטח מוקפת שם עם אנשים חשובים ואולי גם מחזרים יש לה בשפע.

פרזי קיבלה את פניו בגשם סוחף. אומנם זה היה חודש מאי, אך בשביל ישראלי כמוהו עדיין היה לו קר. 'אין דבר', הוא חשב 'במהרה אתחמם עם סלין'. מהשדה התעופה הוא נסע במטרו ישירות לכתובת של דודתה של סלין ברובע 'סן גרמיין' היפה, אצלה אמורה סלין להתאכסן. בדרך עוד הספיק לקנות אצל דוכן פרחים זר גדול של ורדים אדומים וריחניים. הדודה, לוסיס קיבלה אותו בהפתעה גמורה "אך, ראובן

מה אתה עושה בפריז? קרה משהו? לא הודעת על בואך. "לא קרה שום דבר מיוחד, באתי לבקר את סלין. בעצם רציתי לבוא בחופשת הסמסטר הגדולה בקיץ, בכל אופן ככה הבטחתי לה. אך קראנו מאמר עליה בעיתון שהפתיע אותנו, שהיא זכתה בתפקיד מרכזי בסרט היסטורי גדול. אז באתי לשמוע זאת ישירות מפיה איך זה קרה, הרי היא לא באה לכאן כדי להיות שחקנית, אלא ללמוד קולנוע." "אתה צודק", אמרה לוסית "זה קרה בפתאומיות. באו אנשי קולנוע לאולפן שלה וראו אותה איך שהיא מתפקדת והתרשמו מהמשחק שלה, מהאופי שלה, ואולי גם מהיופי שלה, והציעו לה להשתתף בסרט. היא עמדה במבחני הבד ובמו במקום הציעו לה חוזה." "אז איפה היא עכשיו?" שאל ראובן "היא כנראה עדיין בעבודה, בדרך כלל היא חוזרת די מאוחר, בסביבות 9-10, אתה רוצה שנתקשר אליה?" "אני מעדיף לחכות לה", אמר ראובן. "טוב אז בינתיים בוא תואכל משהו, אתה בוואדי רעב." הדודה לקחה את הורדים ושמה אותם במים באגרטל גדול בחדרה של סלין.

השעה הייתה 7 בערב. ראובן והדודה סעדו ארוחת ערב ושוחחו ביניהם על ענייני המשפחה, על סלין ועל הלימודים של ראובן. בתום הארוחה ראובן ביקש מלוסיט האם הוא יכול להיכנס לחדרה של סלין. לוסית הסתכלה עליו בתמיהה, אך בסוף אמרה "למה לא, אם רצונך בכך?" "כן, בהחלט, אמר ראובן. הוא נכנס לחדרה בהיסוס והסתכל סביב. החדר היה יפה ומסודר בצניעות, אך בטוב טעם בריהוט קל ומודרני. על הקירות היו תלויות תמונות שלה עם הוריה ותמונה אחת אתו שצולמה לפני כמה שנים שהם רק הכירו זה את זה בפריז, ושעל קיומה ראובן שכח מזמן. ריח נעים עמד בחלל החדר שהזכיר לו אותה. "אם לא איכפת לך אחכה לה פה עד שהיא תגיע." כרצונך, אמרה לוסית "אביא לך לכאן שתיה ועיתונים." "אני מאוד מודה לך." אחרי שדודתה הביאה את העיתונים הוא החל לקרוא בהם, אך מחשבותיו היו במקום אחר. מה הוא יגיד לה אם יפגוש אותה? האם היא יודעת משהו על הקשרים שלו עם ציפי? העולם הוא גדול, אך השמועות מתפשטות חיש מהר. בטח משהו בעניין הסתנן לאוזניה. האם הוא יכחיש אותן? האם הוא יגיד לה שהכול נגמר ביניהם והוא בא לפריז לשאול אותה האם היא עדיין אוהבת אותו? 'הגיע הזמן שתהיה החלטתי וכנה איתה וגם עם עצמך, חסל ותם הזמן להיסוסים.' הוא אמר לעצמו.

*

הוא כמעט נרדם על העיתונים כשהצלצל בפעמון הדלת העיר אותו מנמנומו. הוא שמע את דודתה בחוץ אומרת לסלין "יש לך אורח נדיר." אחר כך שמע את סלין שואלת מי זה? איפה הוא?" "הוא מחכה לך בחדר." סלין נכנס לחדר, לבושה כדרכה באלגנטיות במעיל קצר אופנתי, וצעף צמר לבן יפה כרוך על צווארה, ואת ראשה עיטר כובע עם נוצה. היא נעמדה לפניו בהיסוס ולא ידעה מה לומר. לבסוף אמרה בצרפתית:

AH! MON CAVALIER DE LA TERRE SAINTE. QUELLE BON SURPRISE

("אה, אביר שלי מארץ הקודש, איזה הפתעה נעימה!) אמרה תוך שהסירה את כובעה מראשה. אחר כך המשיכה בעברית "איזו רוח הביאה אותך לכאן? אולי יש אצלכם חמסין, רוח מזרחית חזקה שהעיפה אותך עד לפריז?" היא שאלה בנימה סרקסטית. והמשיכה "אולי באת לכאן על שטיח מעופף, או רכבת על גמל...?" "הוא ניגש אליה חיבק אותה "די מהציניות שלך! הבטחתי לבקר אותך בסמסטר בקיץ, אך פתאום קראנו בעיתון על ההצלחה שלך שקיבלת תפקיד גדול בסרט, וגם ראינו תמונה שלך מתנוססת במרכז העמוד. איחוליי הכנים לך. איך עשית את זה?" "נו", היא אמרה בראש מורם "לא כולם מזלזלים בי כמוך." "אני מעולם לא זלזלתי בך" "כן, אה? אז מה זה צריך להיות?" היא ניגשה לארון והוציאה משם מכתב ותמונה בה נראים ראובן וציפי יושבים על ספסל מחובקים. "מה אתה אומר לזה?" היא שאלה בהפגנתיות.

פניו של ראובן החליפו צבעים, הוא נעשה חיוור ושאל בגמגום מניין לה התמונה הזאת ורצה לקחת את המכתב ממנה, אך היא חטפה אותו מידו. "זה הסוד שלי, זה הסוד שלי," היא זמזמה "אתה מכיר את השיר? ובכלל למה לא הודעת שאתה באה אלי? ומה אם מצאת אותי בדיוק מתנה אהבים עם איזה גבר פה? או שחשבת לתומך שבזמן שאתה מרגיש עצמה חופשי להתמזמז עם מי שאתה רוצה, אני צריכה לשמור לך אמונים? אה?"

הוא השפיל את עיניו ואמר בשקט "תשמעי, אני לא משוכנע כי תאמיני את מה שאני אספר לך, אך לאחר שעזבת אני לא חשבתי בכלל שיש לי עניין, או רצון כלשהו להתחיל לפלרטט עם מישהי אחרת, ובאמת הראש שלי היה כולו בלימודים. ישנן בכיתה שלנו בטכניון כמה בנות ואחת מהן התלבשה עלי ולא נתנה לי מנוח. תחילה רק עזרנו אחת לשני בלימודים, אחר כך היא הציעה לי לצאת אתה לבלויים. זו

למרות שאמרתי לה, חזור ושוב, שיש לי חברה ואין לי זמן ולא כסף לבלויים אתה. בדיעבד התברר שהוריה מאוד עשירים וקנו לה רכב חדיש ליום ההולדת שלה. את מבינה, אני בחור צעיר ובריא, והיא הייתה יפה וסקסית, ממש חתיכה מושכת ולא יכולתי לעמוד בפיתויים שלה."

סלין התיישבה ליד השולחן ואמרה "נו, נו, תמשיך, זה מתחיל להיות מעניין." "אז שאלתי אותה למה היא דווקא בחרה בי כשישנם בטכניון ומחוצה לו, עשרות סטודנטים צעירים, יפים וגם עשירים כמוה? היא ענתה שאני מוצא חן בעיניה יותר מכולם, בכלל שאני יפה, מוכשר, פיקח וצנוע. את היית רחוקה ונתפסתי בחולשתי והתחלתי לצאת אתה."

"זכור לי," סלין אמרה לאחר הרהור קצר "כי בעת שביקרת אצלי בירושלים, אני הזמנתי אותך להישאר איתי ללילה, אך סירבת לעשות כן בנימוק שאתה מאוד עסוק בלימודיך ועליך לחזור הביתה. האם הרומן הזה אתה התחיל לפני כן?" היא שאלה ונעצה בו מבט חוקרני. ראובן ניסה להיזכר "אני חושב שרק אחרי כן." הוא שיקר ביודעין וקיווה שהשקר לא ישתקף במבע פניו. "נו ואתם עדיין בקשרים?" "לא! הפסקתי אתה. מצפוני הציק לי ולאחר שראיתי את הפרסום בעיתון על זכייתך בתפקיד בסרט ואת התמונה שלך, החלטתי מיד לבוא לפריז ולדבר אתך." "לדבר על מה?" היא שאלה בצורה פרובוקטיבית. הוא היה נבוך, אחר כך אמר בחוסר ביטחון "למצוא נתיבים לחזור ולאהוב זה את זה שוב."

"הבט," היא אמרה בשקט "אהבתי אותך בלב ובנפש. אתה החלטת ללמוד להיות מהנדס, וכמובן אין לי ולא יכול היה להיות שום דבר כנגד זה. להיפך, אני מאוד שמחתי לזה. אך באותו הזמן גם לי היו שאיפות להתקדם בחיים ולא רציתי להיות סתם עקרת בית. אז כשגמרתי את הקורס שלי בירושלים בהצלחה, הרגשתי שנפתחו בפניי אופקים חדשים. היות שאני ילידת פריז ואין לי בפניי שום מכשול של שפה, או מנטליות, החלטתי ללמוד פה באקדמיה וברוך השם זה הולך לי." הוא ניסה להתקרב אליה ולנשק אותה, אך היא דחתה אותו בעדינות. "חכה, חכה, עוד לא גמרתי. אני כל הזמן כתבתי לך מכתבים ברמזים די עבים שאני אוהבת אותך ומתגעגע אליך, אך אתה השבת לי תשובות סתמיות ובלתי מחייבות, ככה, כלאחר יד. לא ידעתי למה ליחס את הקרירות שלך. עכשיו אני יודעת. הייתה לך אהבה אחרת." היא אמרה ונעצה בו עיניים קרות.

"ניסיתי לתאר לך את הנסיבות איך זה קרה, ואני סמוך ובטוח זה לא היה קורה אם את לא היית כל כך רחוקה." "ירושלים הייתה רק שעתים נסיעה מחיפה, בכל זאת לא באת," סלין העירה בקרירות "ועכשיו איך אתה בכלל מתכוון למצוא את "הנתיבים החדשים" בחזרה אלי, הרי אני בפריז ואתה בחיפה, ואף אחד משנינו, אם אני חושבת נכון, לא מתכוון לוותר על הלימודים בגלל אהבה, וקשה לתאר אהבה בצורה טלפית..."

"את צודקת," הוא אמר אחרי שתיקה ממושכת "אני עזבתי נערה, והנה אני עומד עכשיו בפניי אישה בשלה ובוגרת במחשבותיה. לך נשאר עוד שנה וחצי עד סיום לימודיך פה, ואילו לי נותרו עוד שלוש שנים, זה הרבה זמן. זה היה שטותי ואף אנוכי לבקש ממך להכות לי עוד שנה וחצי עד שתחזרי לארץ. אני מתאר שאת זקוקה למין כמוני ובטח לא חסרות לך הזדמנויות."

היא הנהנה בראשה "לא, באמת שלא, אני רק צריכה לבחור מהן," אמרה בגאווה בלתי מוסתרת. שוב השתררה שתיקה ביניהם. אחר כך הוא אמר "לפני שבאתי לפריז אמי הזהרה אותי שאני נוסע אליך באלמה, ללא תוחלת, והיא כנראה צדקה. בקשה לי אליך, עשי עמי טובה ותעניקי לי את הלילה הזה בתור מזכרת. אני רוצה להיות אתך ולחוש אותך בתוך זרועותיי, אל תתני לחזור הביתה בבושת פנים ובריאות בלב." "הממם," היא אמרה ונעצה בו מבט משמעותי "אתה רומז בכך שאתה רוצה לשכב אתי?" "משהו כזה," אמר וחיבק אותה חזק.

היא התנשמה בכבדות "טוב, אני מרגישה בלבי שאתה עדיין אוהב אותי "בסדר, מסכימה, אך לא פה. אתה מבין זו לא הדירה שלי, יכולים להפתיע אותנו. נצא ונמצא לנו מקום במלון כלשהו." "אולי לפני זה נלך קצת לרקוד באיזה בר," הציע ראובן "זה יותר רומנטי, את בטח מכירה מקומות כאלה בפריז." "לא כל כך, אך אין בעיה, כל נהג מוגינת מכיר אותם." הם התלבשו ויצאו את הבית בשקט. לוסיס הדודה כבר הייתה ישנה.

הגשם המשיך לרדת בעוצמה וברחובות נוצרו שוליות גדולות. הם חיכו בחוץ תחת מטריות וכעבור זמן מה המונית הגיעה ועצרה בחריקת בלמים לפנייהם. הנהג הוריד אותם לפני הכניסה של מועדון לילה ידוע בפריז. בתוך האולם עשרות זוגות רקדו לצללי התזמורת שחבריה היו לבושים בחליפות טוקסידו לבנות. ריצפת הזכוכית עליה רקדו הזוגות הייתה מוארת בשלל צבעים שהתחלפו מדי פעם. גם אורות

הלייזר המרצדים הוסיפו נופך מעניין לאווירת המקום. מלצר זריו הושיב אותם ליד שולחן ריק וראובן הזמין בקבוק יין 'בורדו' אדום. זמרת חגיגית שרה משרי ANNY COURDY: AGADUDUDU וְהַקְהָל המְשׁוֹלֵהב הצטרף אליה במקלה תוך מחיאות כפיים קצבי. לאחר זמן כשהתזמורת החליפה את נגינתה מסוייג סוער למנגינה שקטה של SLOW, ראובן הזמין את סלין לרקוד. הם רקדו צמודים זה לזו וסלין הרכינה את ראשה על החזה שלו. הריקוד האיטי המלנכולי החדיר בתוכם תחושה של שיכרון חושים והוא חיבק אותה חזק. "אתה כנראה ממוחה איך לגנוב את ליבן של הנערות," היא העירה בנימה עוקצנית. "אינני מתכוון לגנוב שום דבר ממך. אני רק רוצה שהלילה הזה ייחרט בזיכרון של שנינו לעד."

היא הרימה את ראשה ונשקה לו בפנים ולחשה "חבל..." "חבל על מה?" "לא חשוב," היא אמרה "באמת, למה את אומרת חבל?" "חבל, כי יכולנו להיות הזוג המושלם ביותר בעולם." "אנחנו עוד יכולים להיות," הוא השיב לה. "אה," היא אמרה "שכחתי להודות לך על הורדים היפים." "ללא דבר," הוא ענה.

הם עוד המשיכו לרקוד, אחר כך כשהתיישבו ליד השולחן ראובן שאל אותה מה היא רוצה לאכול. "לא חשוב, משהו קל, אולי דג פילה." ראובן הזמין שתי מנות ולאחר שהאוכל הגיש להם הם סעדו את ליבם בתאבון. כשסיימו לאכול ראובן שאל אותה "אני נורא סקרן לדעת איך נפל בחלקך לקבל תפקיד ראשי בסרט." "האמת, גם לי זה בא בהפתעה. הגיעו אנשי תעשיית הסרטים בצרפת לאולפנה כדי להתרשם מהעבודה שלנו. הם בדיוק חיפשו שחקנית לסרט החדש שלהם. כנראה שמצאתי חן בעיניהם והזמינו אותי לבוא לעשות מבחני בד. לאחר שהצלחתי בכך הם הציעו לי את התפקיד. עכשיו אני שוברת את הראש איך לעמוד בשתי המשימות: גם להיות פעילה בחוג הקולנוע וגם לשנן את הטקסטים של התפקיד." "ואיך את עומדת בכך? זה לא קשה מדי?" הוא שאל "מאוד, מאוד, ראית באיזה שעה חזרתי הביתה. ואיך אצלך בלימודים?" "גם לי קשה. שיעורי המתמטיקה, והאלגברה מתישים, ומדעי המחשבים לא פחות. עכשיו תוסיפי לזה את המחשבות הטורדניות בחיים הפרטיים שלי. אני קרוב להשתגע."

סלין הסתכלה על שעונה "בוא נלך, מחר זה יום עבודה אצלי." הם קמו והוא עזר לה ללבוש את מעילה. ראובן ביקש מהמלצר להזמין מונית עבורם ונתן לו תשר נדיב. הם יצאו לפתח המועדון. הגשם הטורדני בחוץ לא פסק לרגע. "הלוואי ויכולתי לקחת אתי קצת גשם הביתה," העיר ראובן "אצלנו נחנקים מהחום," "ופה יש יותר מדי," השיבה סלין. המונית הגיע כעבור כמה דקות. הם נכנסו וראובן שאל את הנהג בצרפתית "אולי אתה מכיר פה בסביבה מלון קטן ברמה טובה?" "QIU MONSIEOR" הוא ענה ולאחר כמה דקות עצר ליד המלון והשניים יצאו. הלאחר ששילם לנהג הם נכנסו למלון והזדהו בפני פקיד הקבלה וקיבלו את המפתחות ועלו לחדרם. בחדר ראובן הרים טלפון והזמין מהשירות בקבוק שמפניה על קרח ושתי כוסות, אחר כך ניגש לחלון והסיר את הוילונות והסתכל החוצה "עדיין הגשם לא פסק. קר בחוץ, אך עוד מעט יהיה לנו חם." הם לא היו צריכים הרבה לחכות כי השרת הופיע חיש מהר עם בקבוק שמפניה בידו. הוא נתן לו טיפ והשרת הודה לו ועזב. ראובן סגר אחוריו את הדלת והתיישב על המיטה "אז מה דעתך להצטרף אלי לכוס שמפניה," אחר כך הוסיף "או שתים..." היא משכה בכתפה ואמרה בחיוך "נו, אם כבר, אז כבר."

סלין התיישבה לידו על המיטה ושתתה מהמשקה המשכר. "מהדבר הזה אפשר לעמוד על הראש," העירה לאחר שגמרה את הכוס שלה בצקצוק לשונה. "אני מעדיף שבמקום לעמוד על הראש שנשכב על הגב," אמר ראובן "אז אין סכנה שתפלי." הם שכבו אפרקדן זה ליד זה, ראשיהם צמודים והסתכלו האחד בעיני השנייה באינטנסיביות. "הוי אלוהים כמה שאת יפה," הוא אמר "איך נתתי לך ללכת?" "לא הייתה לך ברירה, כמו שלא הייתה גם לי. שנינו אנשים חרוצים ובעלי שאיפות ורוצים להתקדם בחיים. אך הבעיה בכלל נעוצה במקום אחר, אבל כבר דיברנו על כך ובוא נעזוב את זה עכשיו." הוא נשק אותה בפיה והעביר את אצבעותיו בשערותיה, והיא נשקה אתו בחזרה. הם שתו עוד ועוד, וכשהמשקה המבעבע התחיל לעבוד בתוכם הם החלו באהבה גופנית סוערת ומטרפת. שניהם שכחו את הבעיות, את המריבות ואת רגשי הקנאה שהיו שרויים ביניהם רק לפני זמן לא רב. וכשהלהט של האקט המיני הסתיים בפסגת העונג הם נרדמו מחובקים.

אור הבוקר מצא את הזוג ישנים זו ליד זה. כשראובן התעורר, וברגע הראשון לא ידע היכן הוא נמצא, ורק שראה אותה לידה ישנה שינה עמוקה הוא נזכר בלילה הסוער שעבר עליהם. לא רצה להפריע

לה. הוא קם בשקט ונכנס לחדר האמבטיה ועשה מקלחת, אחר כך שב לחדר השינה וחיכה שהיא תתעורר. כעבור כרבע שעה סלין פתחה את עיניה והוא הבחין בפניה שהיא הייתה מבולבלת. כשהכרתה שבה אליה היא חייכה חיוך רחב ועשתה באצבעה סימן לראובן לבוא אליה. היא נשקה אותו. אחר כך אמרה " BON JOUR" ראובן, והוא השיב לה "BON JOUR MON AMOUR". היא התמתחה וקמה מהמיטה ונגשה לחלון ואמרה "אך איזה יום יפה בחוץ, הגשם הלך, חלף לו." "והניצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע, וקול התור נשמע בארצנו" הוא השלים את הפסוק מהשיר השירים של שלמה המלך. והיא המשיכה "התאנה חנטה פגיה, והגפנים סמדר נתנו ריח" "בראבו!, בראבו!" ראובן מחא לה כפיים "קומי לך רעיתי, ולכי לך, להתלבש... אני רואה שלא שכחת את שפתינו." סלין חזרה אליו והתיישבה לידו במיטה "אתה חושב כי בגלל שאני חיה עכשיו בצרפת שכחתי עברית ואת מה שלמדנו בבית ספר?" "חס וחלילה, ניראה לי שאת אפילו יודעת יותר טוב ממני."

"טוב, עכשיו תשמע, היא אמרה "אתה יודע על מה שחשבת?" "על מה MON AMOUR?" היא הסתכלה על שעונה "זה כבר מאוחר בשבילי ללכת לעבודה. ביקשת ממני לתת את הלילה למזכרת ועכשיו אני מבקשת ממך לתת לי את היום הזה למזכרת." "מה כוונתך?" הוא שאל בתמיהה. "הכוונה שלי שנצא שנינו לטיול גדול מסביב לפריז." "היי, זה רעיון מצויין!", הוא קרא "איך את חושבת את זה?, נלך ברגל, ניסע במונית, באוטובוס?" "נו, זה קצת קשה ללכת ברגל מסביב לפריז, אך יש לי רעיון אחר. נשכיר רכב ונחרוש את כל העיר. אתה בטח כבר שכחת איך פריז נראית" "את ממש גאונה!", הוא הכריז "לא הייתי מעיז להציע לך דבר כזה. אז בבקשה נוכל ארוחת בוקר טובה ונצא לדרך." ליד השולחן במסעדה של המלון היא שאלה "יש לך רישיון נהיגה בינלאומי?" "יש לי רישיון לנהוג, אך ורק בטנק ישראלי," הוא העיר בצחוק והמשיך "האמת יש לי רישיון לכל סוגי רכב, אך לא התכוננתי לנהוג פה בפריז, לכן גם לא הוצאתי רישיון בינלאומי. אני גם חושש שהייתי הולך פה לאיבוד בין אלפי המכוניות." "אין דבר," היא השיבה "אני יודעת לנהוג, יש לי רישיון, ואני מכירה את פריז כמו את כף ידי." "מצויין!, אז קדימה 'AVANTI' אמר ראובן. הם קמו מהשולחן. הוא הסדיר את החשבון עם פקיד הקבלה והשניים יצאו לדרך לגלות מחדש את פריז.

הם נסעו במטרו למרכז העיר, שם שוכן משרד ההשכרה של חברת "הרץ". שכרו רכב קטן מסוג 'פגו בעל 4 מושבים, גם קיבלו את מפת העיר. סלין התיישבה ליד הגה בביטחון רב והתניעה. לאחר זמן קצר הם השתלבו בתנועה. תחנתם הראשונה הייתה בשדרות האליזה. כשסלין הקיפה את המבנה המפורסם של שער הניצחון ראובן העיר לה "כל פעם שאני רואה את האתר הזה אני נזכר בסרט "אמריקאי בפריז" ואפילו שומע את הצלילים של גרשוין, אני מתאר שראית אותו?" "בוואדי, מי לא ראה? בוא נטייל קצת באליזה, מסכים?" "איזו שאלה?" היא חנתה את הרכב בשדרה במיומנות כזאת כאילו כל החיים הייתה נוהגת. הם יצאו את הרכב והיא שילבה את זרועה בזרועו והשניים יצאו לטייל לאורך השדרה היפיפייה שהייתה מלאה חניות יוקרה ובתי קפה גדושי אדם. ריח של אביב עמד באוויר ועצי השדרה התחילו ללבלב.

אחרי שטיילו שעה ארוכה בשדרת ה-CHAMPS ELYSEES ראובן וסלין שוב עלו לרכב ונסעו לאורך שדרה רחבת הידיים של LA CONCORD המלאה שכיות חמדה רבים: פסלים, מזרקות יפיפות, אובליסקים ומוזיאונים ועוד. אחר כך עברו ליד הבניין האופרה המפורסם, עד שהגיעו למגדל איפל המתנשא בגאווה לשמיים. שם מצאו חניון ושוב יצאו לטייל בגני TROCADERO המפורסמים. ראובן שכבר ביקר בפריז פעמיים, בכל זאת היה מופתע מחדש מיפי המקומות האלה. בשמיים זרחה שמש של צהריים. האוויר היה צח ושקוף כמו בדולח ולא היה זכר ליום הסגרירי של סופות וברקים מאתמול. לאחר שהתעייפו הם ישבו לנוח על אחד הספסלים שבגן.

"את יכולה להרוויח את לחמך גם בתור מדריכת תיירים לא רק בירושלים, אלא גם בפריז," העיר ראובן בהערכה מופגנת. "מה פלא, הרי נולדתי פה." היא אמרה והוסיפה "אתה יודע, זאת העיר הכי ידועה והכי מפורסמת בעולם, מרכז תיירותי פופולארי ביותר. ואתה יודע כמה שירים כבר כתבו עליה?" "נו באמת כמה?" היא עשתה תנועה ביד שלה "אני משערת מאות, אולי יותר." ראובן שאל אותה מי הם הזמרים והזמרות הצרפתיים החביבים עליה. "אני מאוד אוהבת את הזמרים הקלאסיים כמו AZNAVOUR ואת EDITH PIAF, PATACHOU ואתה?" הוא חשב לרגע. בוא נגיד שהזמר הצרפתי הכי אהוב עלי ביותר הוא YVES MONTAND, אך המסכן הוא כבר מת, והזמרת היא אולי MIREILLE MATHIEU "אז מה תעשי אם הסרט שאת משתפת בו יזכה להצלחה," שאל אותה

ראובן "באמת שאינני יודעת," היא השיבה במשיכת כתפיים "זה רק העתיד יגיד." הם עוד שוחחו קצת על הזמרים והשחקנים ואחר כך קמו והמשיכו בדרכם.

לאחר זמן הגיעו לכנסייה המפורסמת של NOTRE DAME של על גדות הנהר ה-SEINE. נכנסו לכנסייה והתפלאו מיפי המקום, מהויטרגים הנהדרים, אחר כך הלכו לטייל לאורך הנהר. "את יודעת," אמר ראובן "אבי סיפר לי כי כשהוא הכיר את אימי הם הרבו לטייל פה על גדות הסיין, אולי רגליהם דרכו בדיוק במקומות האלה היכן שאנו עוברים עתה." "אפשר להגיד," היא אמרה שזה אחד המקומות היפים והרומנטיים ביותר בעולם. אנחנו בעצם שורשינו מהכרך הגדול הזה, כל ההבדל בינינו שאני נולדתי בפריז ואתה בחיפה, אבל הורינו מפה." הם מצאו ספסל בודד, התיישבו עליו התנשקו והתנשקו. "למה דרכנו נפרדו?, למה?" הוא נאנח.

השעה הייתה 3 אחה"צ. ראובן שאל אותה "אני רעב כמו זאב, איך את?" "כמו זאבה," היא השיבה צוחקת "אז נמצא לנו איזה ביסטרו נחמד ונואכל משהו. הם קמו, עלו על הרכב ונסעו. אחר חיפוש קצר מצאו מסעדה קטנה ברחוב צדדי. לאחר שתפסו שולחן והתיישבו לידו הוא שאל אותה "אני מת על פיצה. מה את אומרת להזמין מנה גם בשבילך?" "בחפץ לב," היא ענתה. הוא הזמין אצל המלצר את מנות וגם שתי כוסות בירה. "תומר," היא שאלה "מתי אתה טס בחזרה לארץ?" "הערב בתשע, אך עלי להיות בשדה התעופה שעתיים לפני. לקחתי יומיים חופש. אני מחר כבר אמור להיות בלימודים. ואת?" "גם אני לומדת מחר, אך אקח אותך לשדה תעופה ואחזיר את הרכב אחר כך. גם אתה ליווית אותי למטוס." "אני מודה לך." "ואם תרשה לי," הוסיפה "אני אשלם בעד השכרת הרכב. אני יודעת שאתה עדיין חי על חשבון ההורים ובטח קשה לך לעמוד בכל ההוצאות של הנסיעה הזאת." "יש לי חסכונות והיומיים האלה שאני מבלה אתך שווים את כל הון שבעולם." הפיצות הגיעו והם סעדו את ליבם בתיאבון רב.

בסיום הארוחה היא הסתכלה על שעונה ואמרה "השעה כעת קרוב ל-4. אני מציעה שנעשה סיבוב גדול בעיר, נראה עוד כמה מקומות יפים, אחר כך נחזור הביתה אצל הדודה לויט. היא בטח תשאל אותי איפה הייתי בלילה, אך אגיד לה שאני כבר ילדה גדולה ויכולה לדאוג לעצמי...מה אתה אומר?" "ילדה גדולה ומתוקה, ואחלה של נהגת." הם גמרו לאכול הוא שילם והם שוב היו בדרכם. רחובותיה, בנייניה היפים, גנייה הפורחים בשלל צבעים, פסליה, וגשריה של הבירה הצרפתית חלפו בעיני ראובן כמו בחלום. הוא רצה שהחלום הזה יימשך לעולם. הם עברו בדרכם ליד האקדמיה לאומניות ברובע החדש של פריז, היכן שסלין לומדת. "אתה רואה," היא הצביעה לעבר הבניין היפה "פה אני בונה את הקריירה שלי." לקראת השעה חמש וחצי סיימו את הסיור וחזרו לדירתה של הדודה. היא קיבלה אותם בשמחה גדולה "הוי ילדים שלי, חשבתם לאיבוד." "כמעט," השיב לה ראובן בחיוך. "אז בואו תאכלו משהו" תודה דודה, כבר אכלנו ושתינו די והותר," ענתה סלין "ננוח מעט ואסיע את ראובן לשדה התעופה. הוא צריך להיות שם בשבע." "אוי חבל שאתה לא נשאר יותר," לוסיט אמרה "אני תקווה," השיב לה ראובן "שאבוא שוב עם ההורים בחופשת הקיץ."

הם שנשכבו זה ליד זה במיטה שלה בחדרה, היו עייפים וניסו לחטוף מעט תנומה, אך זו לא באה לעפעפיים שלהם. התגפפו, התחבקו והתנשקו. הוא ליטף את ראשה ולחש באוזנה "היי אהובתי איך אני אפרד ממך?" "כמו שנפרדנו כשנסעתי לפריז," סלין השיבה.

כעבור שעה קלה סלין קמה והסתכלה על שעון הקיר המעוצב יפה שהיה תלוי על קיר "השעה 5 וחצי. בוא נתחיל לזוז כי זה ייקח הרבה זמן להגיע לשדה התעופה, אולי יהיו פקקים רבים בדרך." "את צודקת, יותר טוב להגיע קצת מוקדם מאשר לאחר." הם התלבשו, ונפרדו פרידה רגשנית מהדודה לויט וראובן הודה לה על האירוח. הדודה לא נתנה להם לעזוב לפני שכיבדה אותם בכוסות קפה ריחניים ועוגות. כעבור זמן קצר הם יצאו לדרך ונכנסו לתוך מערבולת התנועה הסואנת של אלפי מכוניות אל הכביש המוביל אל שדה התעופה ROISSY.

לפני עלייתו למטוס, כשהם עמדו להיפרד, ראובן הבחין בדמעות בפניה. גם הוא כמעט פרץ בבכי, אך שלט בעצמו באיפוק. "אני תקווה שהפעם לא ייקח זמן רב ונתראה שוב," הוא אמר לה "גם אני מקווה," היא אמרה וניגבה את הדמעות בממחטה שלה. "ותמשיך לכתוב לי מכתבים קצת יותר לכביים מאשר כתבתי לי עד כה," "בטח, בטח," הוא ניחם אותה. כעבור שעה קלה הם נפרדו בנשיקה ארוכה וראובן עלה למטוס 'אל על' בדרכו בחזרה לארץ הקודש.

פרק שישי

בשדה התעופה נתב"ג החדש, החדיש והמפואר, שנפתח רק בימים אלה, כאילו לכבוד הגעתו של ראובן, הוריו באו לשדה כדי לקבל את פניו, גם אחותו עליזה הייתה נוכחת. הם נשקו אתו ושאלו לשלמו "הכול בסדר", הוא ענה להם בקול חרישי, אך אימו מיד הבחינה בפניו הנפולים של בנה, ובליבה הרגישה שהכול לא כל כך בסדר אצלו. אחרי שיצאו מהשדה ועלו על הרכב של אביו, אמיליה שאלה אותו "יש לי הרושם שסלין דחתה אותך." "יש לך רושם מוטה, אימא. אומנם תחילה היא קיבלה את פניי בקרירות ובחשדנות, אך לאחר שהסברתי לה שבאתי לחדש את היחסים איתה וגמרתי את הפרשה עם ציפורה, הצלחתי לשכנע אותה שהפעם אני רציני."

"יוצא מדברייך שהיא ידעה מה הולך בינך לבינה." "איני יודע האם היא ידעה הכול. בכל אופן מישו עקב אחרינו ודיווח לה במכתב, וגם הצליח לצלם אותנו ביחד מחובקים." "אני תוהה", אמרה אמיליה "מי יכול להיות המישו הזה, ובטוחה שזה לא מהמשפחה שלנו, אולי זה מהידידים של ציפי, או אולי מהמשפחה שלה שלא בדיוק ראה את יחסיך איתה בעין יפה." "יתכן אימא שאת צודקת, לי בכל אופן אין מושג מי זה היה." "ומה תעשה עכשיו?" "היא שאלה "אינני יודע, אני צריך פסק זמן ולהירגע מכל העניין. מחר יש לי יום לימודים קשה ועלי להשקיע את כול מרצי ואת ראשי בלימודים, אחרת אכשל בבחינות ובניכסם אולי יהיה סנדלר, או פחח טוב, אך לא מהנדס." "אתה צודק בהחלט, שום דבר לא דחוף. תוציא לך את כול הנשים מהראש. אתה עוד צעיר, בעצם רק צוציק, מה בוער לך להתחתן? תן לזמן לעשות את שלו ותראה שיהיה טוב." ראובן נתן נשיקה מצלצלת לאימו "את האימא הכי טובה בעולם." אביו משה שנהג ברכב עשה כול הזמן תנועות בראשו, סימן שכול הפרשה לא מצאה חן בעיניו. הוא רטן "החיים קשים ואתם עושים אותם עוד יותר מסובכים." "ומה תגיד לציפי?", שאלה אחותו עליזה. ראובן משך בכתפו "שוב דבר, מה אגיד לה. אנו כבר מזמן לא מדברים." "היא בטח רותחת בפנים, הבטחת להתחתן אתה ועזבת אותה לנפשה." "אני לא מרגיש שבגדתי בה, הרי לא היינו נשואים, אולי לא שמרתי לה אמונים."

למחרת היום הוא ראה את ציפי בכיתה. עיניהם נפגשו אך נמנעו מלדבר ביניהם. הדבר נמשך בהמשך הימים הבאים. ראובן טלפן לסלין ומסר כבר ביום הגעתו שהגיע בשלום והכול בסדר, וסלין סיפרה לו שגם אצלה הכול בסדר והיא חזרה לאולפן שלה. ראובן שקע בלימודים והתרכז בחומר הרב שהצטבר על שולחנו בכובד ראש. בערב אחד, לאחר כשלושה שבועות, הוא שמע את אימו צועקת מהכניסה של הבית "ראובן, בוא מהר!, בוא מהר! תתעלף לראות מי זה באה אליך." הוא בא במהרה וראה בדלת הכניסה את סלין עומדת בפתח עם מזוודה ביד וחיוך מבויש על פניה. "אוי ריבוננו של עולם", הוא צעק והשניים נפלו לזרועות אחת לשני. "ראובן, מאז שהלכת, אני לא עצמתי עין. כל הזמן חשבתי עליך ותהיתי אם באת אלי לפריז כדי לצאת ידי חובה, או שכוונתיך היו אמיתיות ורציניות. ואם כן, האם אתה מוכן להתחתן אתי?" ראובן שמע אותה בפה פעור, ליבו החסיר פעימה. בסוף הניח את ידו על ליבו ואמר בפליאה "אהובתי, אני מת להתחתן איתך. אפילו היום, ברגע זה, בואי נלך למשפחה שלך ואני רוצה לבקש את ידיך מההורים שלך." היא נישקה אותו וראובן הרים אותה וסיבב אותה מסביב למרפסת הכניסה. הוא אמר "כמו באגדה קסומה, הנה הפיה שלי נפלה מהשמיים." אמיליה פרצה בבכי מרוב אושרה. היא מחאה כפיים "אוי ילדים שלי המתוקים, מגיע לכם כול העושר שבעולם."

אחרי שראובן הוריד אותה היא אמרה מבוישת "אני יכולה להמשיך את לימודיי בירושלים, אם אתה מסכים?" "אם אני מסכים...?", ואיך אני מסכים, תהיה לנו כלה שהיא גם במאית, גם צלמת וגם שחקנית שתביים סרט באורך מלא על החתונה שלנו." "אך, אני צריכה לחזור לזמן מה לפריז, כדי להסדיר את העניינים עם האקדמיה לסיום לימודיי שם, וגם צריכה להמשיך בחזרות על הסרט כי יש לי חוזה עם החברה." "טוב", השיב ראובן "אם חיכינו כול כך הרבה, אז נחכה עוד קצת, עד שכול העניינים יסתדרו. ובינתיים נעשה את הכול כדי להכין את החתונה כמו שצריך." "נפלא", קראה סלין "הוי, אני מאושרת!, אני מאושרת!" היא אמרה תוך קפיצות שמחה ושוב השניים התחבקו והתנשקו.

כבר באותו הערב ראובן ניגש להורים של סלין, שגם הגעתה הפתאומית של בתם הפתיעה אותם, ובשרה להם את הבשורה המשמחת לארוסיו לסלין. הוא ניגש אליהם ואמר בחגיגות "אני ראובן שפירו, בנם של אמיליה ומשה שפירו מבקש בזה את ידה של בתכם סלין. ברצוני להתחתן איתה ולהקים משפחה בישראל. אני מבקש את הסכמתכם." הוריה של סלין היו מאושרים ביותר. הם נשקו אותו ואמרו לו "אנחנו שמחים לקבל אותך במשפחתנו. היה לנו חשש שהיא תמצא לה שם איזה בחור צרפתי, ותישאר אתו שם בנכר. אז תקבל את מיטב ברכתנו ונעשה את החתונה הכי יפה בעיר."

הזוג המאורסים שוב בילו את הלילה ביחד, הפעם בחדר שלו. ראובן לא ידע מרוב אושרו מה יהיה עם הלימודים שלו, אך לעזאזל הכול, נפל בחלקי האושר הכי גדול בדמותה של סלין. איך אומר השיר הידוע "נערה ממש אוצר... האוצר הזה, הוא חשב, היה מונח זמן רב ממש ליד פתח ביתנו, ואני התעלמתי ממנו, הוכיתי בסנוור של עושר מדומה וכמעט פספסתי אותה! הוא חיבק ונישק אותה בלהט.

*

כעבור יום סלין חזרה לצרפת. ראובן הפך לחסר סבלנות, הוא כבר היה רוצה להיות אתה יום ולילה. הפעם באמת היה מאוהב בה ולא הבין את עצמו איך הוא הפנה לה עורף והתחיל עם אחרת. הכסף, השאיפה להתעשרות קלה ומהירה בלבדו אותו. למחרת בהפסקת הלימודים הוא ניגש לציפורה וביקש לדבר אתה. "על מה אתה רוצה לדבר אתי?" היא נזפה בו "ניתקת מגע וכבר חודש אתה מתעלם מקיומי. אני בטוחה שחזרת לסלין שלך." "את צודקת," הוא הודה "חזרתי אליה וגם היא חזרה אלי, אנו עומדים בקרוב להתחתן." היא הסתכלה עליו נדהמת, אחר כך משכה בכתפה "שיהיה לכם במזל טוב ושתהיו בריאים." "חשבתי אולי להזמין אותך לחתונה." "באמת...?", יפה מצדך. ומה אני אעשה שם? ארגיש כמו כלבה וזרקו אותה מהבית." "את לא יכולה להאשים אותי בלבד למה שקרה, הרי בעצמך אמרת שלא איכפת לך שאני אצא בו זמנית גם אתה." "לא התכוונתי על כך ברצינות, אבל למדתי לקח מזה לכל החיים: לעולם לא אתחיל עם גברים נשואים, או כאלה כמוך שיש להם עוד אהבה ורוצים להחזיק אותי בתור רזרבה. בכלל היא ידעה על הקשרים בינינו?" היא שאלה בהפגנתיות "כן, מישהו כתב לה ואף צילם אותנו מחובקים." "ואף על פי כן היא סלחה לך?" היא שאלה באירוניה "מסתבר שכן, את יודעת האהבה הראשונה היא תמיד הכי חזקה."

לפתע היא הוציאה את מטפחת שלה והחלה לבכות. אני לא יודעת מה קורה אתי. אני מרגישה פגועה ונבגדת עד עומק נשמת. אולם למרות הכול אני אוהבת אותך." היא התקרבה אליו והניחה את ראשה על חזהו. ראובן הסתכל סביב שמא איזה "כתב" אלמוני עם מצלה נסתרת עורב להם מאחורי השיחים, מי שיעשה 'מטעמים' מהפגישה החטופה הזאת עם ציפורה. מאחר שלא הבחין באף אחד הוא ליטף את ראשה ואמר לה "תשמעי, את לא צריכה להיות כל כך מיואשת. זה לא סוף העולם, עליך פשוט להחליף את הדיסק במחשבותיך. אני סמוך ובטוח כי ברגע שתמצאי לך חבר אחר תשכחי ממני, וכל הטראומה שלך תחלוף כלא הייתה. החיים לפעמים מבאים הפתעות." "אולי אתגבר על זה," היא התייפחה והיא התרחקה ממנו "אני אתגבר על זה." היא חזרה לכיתה בוכייה.

סלין וראובן התחתנו בקיץ בחתונה מפוארת ורבת משתתפים. ראובן התלבט בעניין, ובסופו של דבר הוא לא הזמין את ציפורה לחתונה שלו. היא צדקה, זה לא הולם, זה רק היה מכאיב לה. סלין, אחרי שחזרה מצרפת המשיכה את לימודיה ביה"ס בצלאל בירושלים. חברת הסרטים הצרפתית הזמינה את סלין ואת משפחתה לפריז להצגת הגאלה של הסרט שבה היא מגלמת תפקיד ראשי. החברה הציעה לכסות את כל ההוצאות על חשבונה. וכמובן שגם ראובן ומשפחתו הצטרפו אליהם. הסרט היה להצלחה קופתית גדולה, אך סלין לא חזרה יותר לשחק בסרטים. היא המשיכה במקצוע שלה של הצילום. אך מאוחר יותר, לאחר שנולדו להם ילדים, היא התמסרה כולה לטיפוח הבית ולחינוך הילדים. ראובן גמר את הלימודים בהצלחה וקיבול תואר מהנדס. הזוג הצליח להתבסס. גם ציפי מצא את אושרה והתחתנה עם בחור יפה תואר ומלומד מדנייה, קרוב לבית... והשאר יסופר בדברי הימים...

על הספר

אם אין אהבה בכלל זה דבר עצוב, אולם אם יש יותר מאהבה אחת זה יכול להיות מסוכן. למסכנה זו הגיעה ראובן שפירו, גיבור הספר, מי שלאחר שירותו הצבאי החליט ללמוד מדעי מתמטיקה ומחשבים באוניברסיטה כדי להיות אדם משכיל. הייתה לו חברה שאהב אותה מגיל הילדות והיו לו תוכניות להתחתן איתה לאחר גמר לימודיו. אך באוניברסיטה הוא הכיר בחורה אחרת סקסית ועשירה שלא נתנה לו מנוח. הוא התלבט רבות בין שתי הנשים שרצו בו, ואהבו אותו וגם רצו להינשא לו, אך הוא לא יכול היה לבחור בין שתיהן. עד שהגורל התערב ועזר לו לפתור את לבטיו.